

**PRAWNICZY
BIULETYN
INFORMACYJNY**

GRUDZIEŃ 2014

Bartosz Łuć	<i>Wstęp</i>	str. 1
 <u>Opracowania prawnicze</u>		
Anna Kowalkiewicz	<i>Obowiązek alimentacyjny</i>	str. 2
Anna Szczepaniak	<i>Kiedy egzekucja alimentów na dziecko jest bezskuteczna</i>	str. 3
Olaf Hamberger	<i>Do komornika tylko z profesjonalnym pełnomocnikiem</i>	str. 4
Aurelia Koksztys-Łuć	<i>Podział majątku wspólnego małżonków po ustaniu wspólności – to nie takie proste</i>	str. 5
Aurelia Koksztys-Łuć	<i>Konkubinat wady i zalety</i>	str. 6
Bartosz Łuć	<i>Naruszenie praw pacjentów</i>	str. 7
Marcin Wika	<i>Arbitraż jako pozasądowy sposób rozwiązywania sporów gospodarczych</i>	str. 9
Beata Małyszko	<i>Konstruowanie firmy spółki prawa handlowego</i>	str. 10
Dominika Pajdzik	<i>Przyjęcie spadku w świetle nowelizacji KC</i>	str. 12
Anna Hoffman	<i>Upadłość konsumencka</i>	str. 13
Monika Obtulowicz	<i>Sposób zabezpieczenia interesów podwykonwcy w kontekście przepisu art. 647 kodeksu cywilnego</i>	str. 14
Daniel Augustyn	<i>Przedawnienie prawa do urlopu wypoczynkowego oraz roszczeń z tytułu niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego</i>	str. 15
 <u>Z życia Kancelarii</u>		str. 16
 <u>Prezentacja kancelarii</u>		str. 20
 <u>Fundacja Unikat</u>		str. 31



Koordynatorem Stowarzyszenia Prawników Iuris Link jest Pani Paula Wiśniewska, studentka europeistyki II stopnia na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Wrocławskiego. Bezpośredni kontakt z Koordynatorem pod nr tel 78 298 54 03 oraz za pośrednictwem poczty elektronicznej na adres: paula.wisniewska@poczta.onet.pl

Wydawca:
Stowarzyszenie Prawników Iuris Link
Ul. Zamenhofa 20/2, 90 – 510 Łódź, KRS 300424

Redaktor Naczelny: adw. Bartosz Łuć

Adres redakcji:
ul Zamenhofa 20/2, 90–510 Łódź
info@iurislink.pl, www.iurislink.pl

Druk: Dynamo Druk

Biuletyn zaewidencjonowany
w rejestrze Dzienników i Czasopism
Sądu Okręgowego w Łodzi pod nr RPR 1126
Nr 2/2012



Szanowni Państwo,

*oddajemy w Wasze ręce kolejny numer Biuletynu Stowarzyszenia Iuris Link. Mam nadzieję, że lektura nie znuży Państwa, a niektóre artykuły pokażą, że prawo wbrew pozorom, nie jest skomplikowane, o ile umie się z niego korzystać. Prawnicy zrzeszeni w Iuris Link reprezentują kancelarie zajmujące się bardzo szerokim zakresem spraw, stąd możemy sobie pozwolić na podzielenie się bogatym doświadczeniem zawodowym. Wewnątrz numeru znajdą Państwo również dział „Z życia kancelarii”, gdzie opisa-
liśmy wydarzenia, w których Członkowie Iuris Link brali czynny udział. Oprócz sukcesów zawodowych Członkowie Iuris Link mogą pochwalić się licznymi sukcesami w różnych dziedzinach sportu.*

Zapraszam Państwa na naszą stronę internetową iurislink.pl, gdzie na bieżąco są umieszczane aktualne informacje o Stowarzyszeniu.

W imieniu członków Stowarzyszenia Iuris Link pragnę złożyć Państwu życzenia zdrowych, rodzinnych Świąt Bożego Narodzenia oraz Szczęśliwego Nowego Roku 2015.

***Adw. Bartosz Łuć
Prezes Stowarzyszenia
Redaktor Naczelny Biuletynu***

Obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dziecka

Anna Kowalkiewicz

Rodzice zobowiązani są do świadczeń alimentacyjnych w stosunku do dziecka, które z uwagi na swój wiek i brak możliwości zarobkowych nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie. Najczęściej osiągnięcie zdolności do samodzielnego utrzymania się nie następuje z chwilą osiągnięcia przez dziecko 18 lat, lecz wtedy, gdy dziecko ukończy naukę i otrzyma należyte przygotowanie do pracy zawodowej. To należyte przygotowanie do pracy zawodowej może w konkretnym przypadku także obejmować studia wyższe, jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że dziecko będzie w stanie studia rozpocząć, kontynuować i pomyślnie zakończyć.

Rodzice nie mogą więc uchylić się od obowiązku alimentacyjnego wobec dziecka, które studiuje, przez powoływanie się na to, że mogłoby się ono utrzymać samodzielnie, gdyby przerwało studia i podjęło pracę zarobkową. W takiej sytuacji sąd powinien zbadać, czy dziecko wykazuje chęć nauki i czy jego osobiste zdolności i cechy charakteru pozwalają na rzeczywiste kontynuowanie przez nie nauki. Dziecku, które podjęło studia wyższe przysługuje w stosunku do rodziców roszczenie alimentacyjne w zasadzie do ich ukończenia, chyba że w toku postępowania przed sądem okaże się, że dziecko podjęło wprawdzie studia, lecz nie uczęszcza na zajęcia, nie robi należytych postępów, nie otrzymuje obowiązkowych zaliczeń, nie zdaje w terminie egzaminów.

Zakres obowiązku alimentacyjnego rodziców względem dziecka jest zawsze uzależniony od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego. Prawdówne ustalenie usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego, a następnie porównanie tych wartości, pozwala na dokonanie oceny, czy i w jakim zakresie potrzeby uprawnionego do alimentów mogą być zaspokojone przez zobowiązanego.

Usprawiedliwione potrzeby dziecka mogą być zaspokojone bądź w formie świadczeń pieniężnych bądź w naturze. W tym ostatnim wypadku świadczenie rodzica może polegać w całości lub w części na czynieniu osobistych starań o utrzymanie lub wychowanie uprawnionego. Ocena, czy osobiste starania o dziecko wyczerpują obowiązek alimentacyjny zobowiązanego w całości czy tylko częściowo, zależy przede wszystkim od wieku dziecka. Jeżeli dziecko jest małe i wymaga stałej opieki matki, która wskutek tego nie może wykonywać pracy zarobkowej lub może ją wykonywać w ograniczonym zakresie, to wówczas ciężar dostarczania środków materialnych na utrzymanie dziecka powinien ponieść ojciec.

W toku postępowania sądowego o zapłatę alimentów należy więc wykazać, który z rodziców i w jakim zakresie sprawuje codzienną opiekę nad dzieckiem, przygotowuje dla niego posiłki, odwozi do przedszkola bądź szkoły, odrabia z dzieckiem lekcje, organizuje dla dziecka zajęcia dodatkowe, opiekuje się dzieckiem w czasie choroby itd. Okoliczności te będą miały szczególnie istotne znaczenie wówczas, gdy jeden z rodziców widuje się z dzieckiem sporadycznie, a w rzeczywistości cały ciężar opieki nad dzieckiem spoczywa na tym z rodziców, z którym dziecko mieszka.

Rodzice powinni zapewnić dziecku podstawowe warunki egzystencji w postaci: żywienia, odzieży, środków na leczenie, środków na kształcenie, środków na mieszkanie, na wypoczynek. Wyjście poza wymienione potrzeby zależy od osobistych cech dziecka oraz od zamożności rodzica zobowiązanego do alimentacji. Zgodnie bowiem z obowiązującą w prawie polskim zasadą, dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami i to zarówno wtedy,

gdy żyją z nimi wspólnie, jak i wtedy, gdy żyją oddzielnie. Rodzice powinni więc zapewnić dziecku warunki materialne odpowiadające tym, w jakich żyją sami.

Dla oceny czy usprawiedliwione potrzeby dziecka będą pokryte w całości czy też w części istotne znaczenie będzie miało dokonanie przez sąd orzekający o wysokości alimentów oceny jakie są możliwości zarobkowe i majątkowe osoby zobowiązanej do alimentacji.

Przy ocenie możliwości zarobkowych i majątkowych należy wziąć pod uwagę nie tyle rzeczywiste zarobki i dochody uzyskiwane przez rodzica zobowiązanego do alimentacji, tylko te zarobki i dochody, które rodzic zobowiązany może i powinien uzyskiwać przy dołożeniu należytej staranności, stosownie do swoich sił umysłowych i fizycznych. Rodzic, na którym ciąży obowiązek alimentacyjny wobec dziecka niezdolnego do samodzielnego utrzymania się, powinien bowiem wykorzystać w pełni swoje siły, kwalifikacje i umiejętności po to, aby uzyskać jak najwyższe dochody, niezbędne do zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb dziecka.

Taka wykładnia pojęcia możliwości zarobkowych i majątkowych ma istotne znaczenie w sytuacji, gdy rodzic zobowiązany do alimentacji uchyli się od zapłaty alimentów w ten sposób, że celowo nie podejmuje pracy bądź nie jest legalnie zatrudniony i nie wykazuje dochodu. W toku postępowania o zapłatę alimentów sąd będzie oceniał jego możliwości zarobkowe według zarobków, jakie osiągnąłby, gdyby podjął stosowne zatrudnienie.

Istotnym jest także to, że przy ustalaniu możliwości zarobkowych i majątkowych rodzica zobowiązanego do alimentacji uwzględnia się nie tylko wynagrodzenie zasadnicze, ale także wszelkie premie, dodatki do wynagrodzenia, a także dochody z innych źródeł jak np. umowa zlecenia, umowa o dzieło.

Wszystkie powyższe okoliczności powinny być wykazane i udowodnione w toku postępowania o zapłatę alimentów bądź w toku sprawy rozwodowej, w trakcie której sąd także orzeka o alimentach na rzecz małoletnich dzieci, przez osobę, która dochodzi zapłaty alimentów. Podstawową bowiem zasadą postępowania cywilnego jest zasada kontryktoryjności, która wymaga, aby to strony wskazywały dowody dla poparcia swoich twierdzeń. Można więc złożyć wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków oraz stron dla wykazania jakie są potrzeby osoby uprawnionej do alimentów oraz jaka jest sytuacja finansowa osoby zobowiązanej do alimentacji, a w szczególności dla udowodnienia, że osoba ta pracuje i osiąga dochody. Można także wnosić o to, aby sąd przeprowadził dowód z dokumentów np. faktur imiennych potwierdzających fakt dokonywania zakupów dla dziecka i ich wysokość, umów o pracę, zeznań podatkowych. Można w końcu złożyć wniosek o to, aby sąd zwrócił się do określonej instytucji o nadesłanie żadanego przez nas dokumentu, jeżeli jest on istotny do wykazania naszych racji. Każdy dowód jest dobry. Należy pamiętać bowiem o tym, że bierność stron nie zobowiązuje sądu do przeprowadzania dowodów z urzędu.



Anna Kowalkiewicz
adwokat

Kancelaria Adwokacka Anna Kowalkiewicz, Łódź

Kiedy egzekucja alimentów na dziecko jest bezskuteczna

Anna Szczepaniak

Uzyskanie prawomocnego wyroku zasądzającego alimenty może okazać się dopiero połową sukcesu, jeśli zobowiązany rodzic nadal nie łoży dobrowolnie na dziecko. W takim wypadku konieczne jest wystąpienie na drogę postępowania egzekucyjnego. Do wniosku o wszczęcie egzekucji należy dołączyć tytuł wykonawczy, czyli prawomocny wyrok opatrzony klauzulą wykonalności. Sądy nadają wyrokom zasądzającym alimenty rygor natychmiastowej wykonalności z urzędu, co oznacza możliwość skierowania sprawy do egzekucji jeszcze przed uprawomocnieniem się wyroku. Wniosek kierujemy do komornika właściwego ze względu na miejsce zamieszkania zobowiązanego i podajemy w nim znane nam informacje dotyczące dłużnika, które mogą być przydatne przy prowadzeniu egzekucji, m.in. NIP, PESEL, adres zamieszkania (niekoniecznie musi być to jednocześnie adres zameldowania), nazwę i siedzibę zakładu pracy, a jeśli dłużnik jest przedsiębiorcą – siedzibę jego działalności gospodarczej. Do wierzyciela należy również wskazanie sposobów prowadzenia egzekucji, a także w miarę posiadanej wiedzy – informacji o posiadanym przez dłużnika majątku, np. nieruchomości czy numeru rachunku bankowego. Komornik posiada pewne możliwości ustalenia majątku dłużnika i w ramach elektronicznego systemu OGNIVO może ustalić rachunki bankowe, zwraca się do Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców oraz Centralnego Rejestru Ksiąg Wieczystych, aby ustalić czy dłużnik jest właścicielem pojazdów mechanicznych oraz nieruchomości. Komornik kieruje również zapytania do ZUS i Urzędu Skarbowego. Pozwala to na ustalenie, czy i gdzie dłużnik jest zatrudniony jest oraz czy posiada wierzytelności z tytułu nadpłaty podatków.

Niestety może zdarzyć się, że pomimo wysiłków podjętych przez wierzyciela, a także starań komornika egzekucja nie prowadzi do ujawnienia majątku dłużnika. Często ma to miejsce w sytuacji, gdy dłużnik pracuje nielegalnie i uzyskuje dochody z tzw. „szarej strefy”, co jest niezwykle trudne do udowodnienia. Jeśli w toku egzekucji nie uda się ustalić majątku dłużnika, który nadawałby się do egzekucji, w takim wypadku wydane zostaje przez komornika postanowienie o umorzeniu egzekucji. Gdy wierzyciel alimentacyjny nie jest w stanie uzyskać środków utrzymania w drodze egzekucji, wówczas podstawą ingerencji Państwa w sferę obowiązków alimentacyjnych jest **art. 71 Konstytucji RP**, zgodnie z którym „**Państwo w swojej polityce społecznej i gospodarczej uwzględnia dobro rodziny. Rodziny znajdujące się w trudnej sytuacji materialnej i społecznej, zwłaszcza wielodzietne i niepełne, mają prawo do szczególnej pomocy ze strony władz publicznych**”. Ingerencja państwa w sferę alimentacji może nastąpić zatem w drodze wyjątku, wtedy gdy brak tej ingerencji będzie wywoływał trudną sytuację osoby uprawnionej do alimentów, czyniąc z niej „osobę ubogą”. Zasady otrzymywania świadczeń z funduszu alimentacyjnego reguluje ustawa z dnia 07 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (PomAlimU). Granica ubóstwa została wyznaczona przez ustawodawcę za pomocą kryterium dochodowego. Jeśli dochód rodziny w przeliczeniu na osobę w rodzinie nie przekracza kwoty 725 zł, można skorzystać w takiej sytuacji ze wsparcia z budżetu Państwa. Nawet jeśli miesięczny dochód rodziny w przeliczeniu na jedną osobę przekracza powyższą granicę, zachowuje się prawo do zaległych alimentów w przyszłości, ale wypada poza zakres interwencyjnej regulacji PomAlimU. Warto wiedzieć, że każdorazowe wszczęcie egzekucji przerywa bieg przedawnienia zobowiązań alimentacyjnych, co w konsekwencji oznacza, że mogą one obciążać

wierzyciela alimentacyjnego nawet do końca życia. Ze świadczeń z funduszu alimentacyjnego może skorzystać osoba uprawniona do ukończenia 18 roku życia albo w przypadku gdy uczy się w szkole lub szkole wyższej do ukończenia 25 roku życia, a jeśli posiada orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności – bezterminowo. Świadczenia z funduszu alimentacyjnego przysługują osobom, które zamieszkują na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres pobierania świadczeń, (chyba że dwustronne umowy międzynarodowe o zabezpieczeniu społecznym stanowią inaczej). Chodzi tu o zamieszkiwanie z zamiarem stałego pobytu, co tym samym nie wyklucza przebywania za granicą w okresie pobierania tych świadczeń. Wniosek o ustalenie prawa do świadczeń z funduszu alimentacyjnego składa osoba uprawniona lub jej przedstawiciel ustawowy – w urzędzie gminy lub miasta właściwym ze względu na miejsce zamieszkania osoby uprawnionej. Wniosek powinien zawierać m.in. dane dotyczące członków rodziny, oświadczenia wnioskodawcy o przekazaniu organowi egzekucyjnemu wszelkich znanych mu informacji niezbędnych do prowadzenia postępowania egzekucyjnego oraz o osobach zobowiązanych do alimentacji. Oświadczenia te składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej. Do wniosku dołączamy zaświadczenia wydane przez naczelnika właściwego urzędu skarbowego lub oświadczenia o dochodzie członków rodziny, dowody niezbędne do ustalenia prawa do świadczenia, m.in. dokument stwierdzający wiek osoby uprawnionej (akt urodzenia), zaświadczenie stwierdzające bezskuteczność egzekucji, odpis podlegającego wykonaniu orzeczenia sądu zasądzającego alimenty lub postanowienie sądu o zabezpieczeniu powództwa o alimenty, bądź odpis protokołu zawierającego treść ugody sądowej, a także zaświadczenie albo oświadczenie o uczęszczaniu osoby uprawnionej do szkoły lub szkoły wyższej, ewentualnie orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności.

Świadczenia z funduszu alimentacyjnego przysługują w wysokości bieżąco ustalonych alimentów, jednakże nie wyższej niż 500 zł i wypłacane są w okresach miesięcznych. Warto wiedzieć, że świadczenia te nie przysługują, jeżeli osoba uprawniona została umieszczona w instytucji zapewniającej całodobowe utrzymanie lub w pieczy zastępczej, a także gdy zawarła związek małżeński. Prawo do świadczeń z funduszu alimentacyjnego ustala się na okres świadczeniowy od 1 października do 30 września następnego roku kalendarzowego, **począwszy od miesiąca, w którym wpłynął wniosek**. Wnioski o ustalenie prawa do świadczeń na nowy okres świadczeniowy są przyjmowane od dnia 1 sierpnia. Przy ustalaniu prawa do świadczeń z funduszu alimentacyjnego do dochodu rodziny nie wlicza się kwot otrzymanych świadczeń z tego funduszu. Osoba otrzymującą świadczenia z funduszu alimentacyjnego zobowiązana jest do zgłaszania nowych okoliczności, takich jak zmiana liczby członków rodziny, przerwanie nauki, uzyskanie dodatkowego dochodu czy zmiana wysokości zasądzonych alimentów, a także ich uchylenie przez sąd. Niezgłoszenie zmian mających wpływ na wypłatę świadczeń, a także ich wypłata na podstawie nieprawdziwych okoliczności stanowią podstawę wstrzymania dalszych wypłat, a w konsekwencji wydania decyzji o obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia.

Po zakończeniu okresu świadczeniowego lub po uchyleniu decyzji w sprawie przyznania świadczeń z funduszu alimentacyjnego na podstawie decyzji administracyjnej dłużnik alimentacyjny zostaje zobowiązany do zwrotu świadczeń wypłaconych z funduszu osobie

uprawnionej z ustawowymi odsetkami, liczonymi od pierwszego dnia następującego po dniu wypłaty tych świadczeń, do dnia spłaty. W okresie, gdy osoba uprawniona otrzymuje świadczenia z funduszu alimentacyjnego komornik sądowy w pierwszej kolejności przekazuje wyegzekwowane od dłużnika kwoty organowi wierzyciela do wysokości wypłaconych świadczeń z funduszu wraz z odsetkami. Jeśli w okresie wypłaty świadczeń z funduszu należności alimentacyjne nie zostaną zaspokojone, komornik w pierwszej kolejności zaspakaja następnie już należności wierzyciela alimentacyjnego. Dobrą wiadomością dla spadkobierców dłużnika alimentacyjnego jest to, że po jego śmierci należności z tytułu wypłaconych kwot z funduszu alimentacyjnego wygasają.

Jeżeli z uwagi na kryterium dochodowe, nie mamy szans na uzyskanie pomocy ze strony państwa, w sytuacji gdy rodzic uchyla się odłożenia na dziecko, możemy wystąpić w imieniu niepełnoletniego dziecka o alimenty przeciwko jego dalszym krewnym, w szczególności rodzicom zobowiązanemu (dziadkom dziecka). Należy pamiętać,

że jeśli uporczywe uchylanie się od obowiązku alimentacyjnego naraża dziecko na niemożliwość zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, wówczas mamy do czynienia z przestępstwem niealimentacji, za które grozi kara grzywny, kara ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Do rozważenia pozostaje zatem jeszcze złożenie wniosku o ściganie przestępstwa na policji bądź w prokuraturze.



Anna Szczepaniak
adwokat

Kancelaria Adwokacka Anna Szczepaniak, Łódź

Do komornika tylko z profesjonalnym pełnomocnikiem!

Olaf Hamberger

Pełnomocnika w postępowaniu cywilnym można mieć na każdym etapie sprawy w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, w sprawach apelacyjnych a także w postępowaniu egzekucyjnym. Na żadnym etapie postępowania nie ma obowiązku posiadania profesjonalnego pełnomocnika i co do zasady, każdy może sam występować w sprawach cywilnych. Jedynie w wyjątkowych sytuacjach, np. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, Trybunałem Konstytucyjnym oraz Naczelnym Sądem Administracyjnym istnieje tzw. przymus adwokacki, polegający na tym, że do reprezentacji musimy powołać profesjonalnego pełnomocnika, jakim jest adwokat lub radca prawny.

Także w postępowaniu egzekucyjnym, każda ze stron postępowania (zarówno wierzyciel jak i dłużnik) może być reprezentowana przez adwokata lub radcę prawnego. W tym postępowaniu jednak najrzadziej korzysta się z reprezentacji profesjonalnego pełnomocnika. Wierzyciel posiadający tytuł wykonawczy (zazwyczaj wyrok opatrzone klauzulą wykonalności) z góry zakłada, że po złożeniu takiego tytułu u Komornika, ten poprowadzi skuteczne postępowanie egzekucyjne wobec dłużnika. Stanowisko takie nie jest do końca słuszne. Postępowanie egzekucyjne, wbrew obiegowym opiniom, jest bardzo skomplikowane i sformalizowane. Komornik działa jedynie na wniosek wierzyciela nie zaś z urzędu. Wszystkie czynności jakie przeprowadza w drodze postępowania egzekucyjnego muszą być poprzedzone stosownym wnioskiem wierzyciela. Do każdej kancelarii komorniczej rocznie wpływa minimum kilkanaście tysięcy spraw. W związku z tak dużą ich ilością większość komorników nie jest w stanie prowadzić każdej sprawy pod szczególnym nadzorem. Nadto należy zauważyć, iż postępowanie egzekucyjne nie jest prowadzone tylko przez komornika, ale także w niektórych czynnościach organem egzekucyjnym jest sąd rejonowy oraz zarządca.

Pierwszym problemem jest sam wybór właściwego komornika ze względu na właściwość miejscową, w szczególności, jeśli dłużnik mieszka w innym mieście a my chcemy prowadzić skuteczne postępowanie do jego majątku a nie posiadamy wiedzy gdzie ten majątek może się znajdować. Najczęściej dokonuje się oceny materiału zebranego przed postępowaniem egzekucyjnym i w ten sposób ustala się właściwego komornika. Po wyborze komornika wierzyciel spotyka się z następnymi problemami w przebiegu postępowania

egzekucyjnego, w szczególności co do określenia czynności, jakie ma wykonać komornik w czasie egzekucji. Jest to bardzo ważne, gdyż prawidłowo działający wierzyciel w ten sposób może zapoznać się ze składnikami majątku dłużnika i tym samym określić kolejność wykonywanych czynności egzekucyjnych. Określenie kolejności czynności jest ważne, gdyż to wierzyciel uiszcza zaliczkę na każdą czynność wykonaną przez komornika w postępowaniu zmierzającą do wyegzekwowania zobowiązania. Kolejnym problemem może być zbieg egzekucji tj. sytuacja, w której dłużnik posiada kilku różnych wierzycieli, którzy prowadzą egzekucję do jednego składnika jego majątku np. nieruchomości. W sytuacji takiej komornik łączy wszystkie postępowania do wspólnego prowadzenia a ewentualnie uzyskane środki dzieli pomiędzy wierzycieli w kolejności zgodnej z zapisami w kodeksie postępowania cywilnego. W tych wszystkich sytuacjach zbawienna dla stron postępowania może być odpowiednia wiedza i doświadczenie adwokata lub radcy prawnego.

W toku postępowania egzekucyjnego komornik wykonuje czynności, zarówno te decyzyjne (orzecznicze), podejmowane w postaci postanowienia lub zarządzenia, jak i ściśle wykonawcze tj. faktyczne np. otwarcie mieszkania. Czynnością komornika jest również zaniechanie czynności przez komornika. Na wszystkie powyższe „czynności” przysługuje skarga do sądu rejonowego. Skarga taka jest bardzo sformalizowana i jej złożenie wymaga od skarżącego zachowania ściśle określonej formy w określonych terminach. Nie złożenie takiej skargi skutkuje uprawnieniem się czynności komornika bez względu na fakt czy jest ona dla nas korzystna oraz czy nie zgadzamy się z nią. W tym miejscu można podać wiele możliwych przykładów niekorzystnych dla wierzyciela czynności komornika, np. postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania egzekucyjnego, grzywna, plan podziału sumy uzyskanej w egzekucji, zaniechanie czynności, postanowienie o obciążeniu wierzyciela kosztami postępowania i wiele innych.

Przydatność profesjonalnego pełnomocnika jest nieoceniona gdy druga strona postępowania (najczęściej dłużnik) skarży wszystkie możliwe czynności komornika w celu wydłużenia czasu trwania egzekucji lub też z myślą o próbie wyłączenia pewnych składników majątku spod egzekucji. Dłużnikowi na każdą czynność komornika również przysługuje uprawnienie do zaskarżenia jej do sądu rejo-

nowego. W przypadku wydanie niekorzystnego dla nas rozstrzygnięcia, możemy zaskarżyć decyzję sądu zmieniającą postanowienie komornika. Dodatkowo w toku postępowania egzekucyjnego przysługują uprawnienia do złożenia powództwa opozycyjnego, np. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, o ustalenie nieistnienia należności, o umorzenie postępowania egzekucyjnego lub o odmowę wykonania tytułu wykonawczego. Nie sposób pominąć tu również uprawnienia osób trzecich w trakcie postępowania egzekucyjnego, które mogą wystąpić z powództwem ekssydecyjnym albo interwencyjnym jeśli stwierdzą, że w trakcie postępowania egzekucyjnego zostaną naruszone ich prawa.

W związku ze stale rosnącą świadomością prawną w społeczeństwie oraz w związku z tym, iż nieznanie prawa szkodzi, skutki tej nieznaności mogą być nieodwracalne i bolesne, w najlepiej pojętym interesie nas wszystkich jest zadbanie o własne sprawy przez zachowanie staranności w trakcie prowadzenia lub udziału w postępowaniu egzekucyjnym. Powierzenie jej profesjonalnemu pełnomocnikowi w znacznym stopniu uchroni nas od błędów proceduralnych i pozwoli wykorzystać organy egzekucyjne do osiągnięcia swoich celów. Szczególnie dłużnicy w trakcie postępowania egzekucyjnego winni korzystać z pomocy pełnomocnika, albowiem to szczególnie oni odczuwają bolesne skutki swoich uchybień lub niewiedzy w trakcie postępowania egzekucyjnego. Dłużnik najczęściej

nie jest informowany o swoich uprawnieniach, w tym o możliwości wpływania na przebieg postępowania egzekucyjnego.

Należy jednoznacznie stwierdzić, że pomimo faktu, że z ustanowieniem pełnomocnika związane są zawsze dodatkowe koszty, warto je ponieść by uniknąć sytuacji, w której brak pełnomocnika może nas słono kosztować. Przynosi to wymierne korzyści w postaci profesjonalnej obsługi oraz poczucia komfortu, gdy nasza sprawa spoczywa we właściwych rękach. Nie trzeba pamiętać o terminach na wniesienie pism i skarg jak również znać całej procedury w zakresie postępowania egzekucyjnego. Doświadczenie pełnomocnika pozwoli uniknąć ewentualnych błędów i doprowadzi do celu postępowania, czyli do realizacji tytułu wykonawczego lub skutecznej obrony przed nim.



Olaf Hamberger
Stały współpracownik

Adwokacka Spółka Partnerska Łuć i Koksztys-Łuć
Jelenia Góra

Podział majątku wspólnego małżonków po ustaniu wspólności – to nie takie proste

Aurelia Koksztys-Łuć

Informacje ogólne

Zgodnie z art. 31 § 1 k.r.o. wspólność ustawowa powstaje z chwilą zawarcia małżeństwa. Nie jest to ustrój przymusowy, gdyż stosownie do art. 47 § 1 k.r.o. małżonkowie mogą przez umowę majątkową małżeńską, zawartą w formie aktu notarialnego, wspólność tę rozszerzyć, ograniczyć albo ustanowić rozdzielność majątkową lub też przyjąć rozdzielność majątkową z wyrównaniem dorobków.

Dopóki trwa wspólność ustawowa, dopóty nie można żądać podziału majątku wspólnego. Dopiero po ustaniu wspólności ustawowej majątek wspólny można dzielić. W wyniku ustania wspólności ustawowej między małżonkami powstaje bowiem rozdzielność majątkowa, zaś do majątku objętego wspólnością ustawową stosuje się odpowiednio przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych.

Podział majątku może być dokonany, podobnie jak zniesienie współwłasności w drodze: 1. fizycznego podziału, w tym wydzielania odrębnych własności lokali 2. przyznania poszczególnych przedmiotów jednemu z małżonków z obowiązkiem spłaty drugiego 3. przez podział cywilny (sprzedaż i podział sumy uzyskanej ze sprzedaży).

Podział może być umowny lub sądowy. Sądowy podział nastąpić może na podstawie postanowienia sądu w sprawie o podział majątku, o rozwód i separację, gdy podział majątku nie spowoduje zwłoki w postępowaniu o dział spadku oraz w drodze postępowania polubownego. Postępowanie o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności przeprowadza sąd rejonowy miejsca położenia majątku.

Przy umownym podziale strony mogą na zasadzie swobody dokonać podziału. Umowa o podziale majątku, jeśli przedmiotem podziału są ruchomości, może być zawarta w dowolnej formie. Jeżeli natomiast tym przedmiotem jest nieruchomości lub spółdzielcze

własnościowe prawo do lokalu, umowa musi być zawarta w formie aktu notarialnego.

Zasadą jest, że sądowy podział majątku powinien obejmować cały majątek wspólny, jednak z ważnych powodów może być ograniczony do części. Podział obejmuje składniki wchodzące w skład majątku w chwili podziału i będące w posiadaniu małżonków.

W zasadzie przedmiotem podziału są tylko aktywa z wyjątkiem sytuacji, w której w skład majątku wchodzi nieruchomości obciążona hipoteką.

W sprawach o podział majątku wspólnego sąd rozstrzyga kompleksowo:

- o składzie i wartości majątku wspólnego, ustalając wartość w chwili dokonywania podziału, przy czym momentem decydującym jest chwila ustania wspólności majątkowej
- o roszczeniach za czas od ustania wspólności ustawowej do chwili podziału majątku wspólnego.

Problemy w zakresie ustalania składu i wartości majątku wspólnego

Ustalając skład i wartość majątku objętego podziałem w toku postępowania sądowego szczególne problemy powstają w sytuacji, gdy przedmiotem podziału, poza nieruchomościami i rzeczami ruchomymi są udziały, prawa i obowiązki w spółkach, nakłady z majątku wspólnego na majątek odrębny i odwrotnie, wierzytelności oraz długi. W tym zakresie najczęściej poszukiwane są następujące tezy i rozwiązania:

- Jeżeli wkład jednego z małżonków do spółki cywilnej lub przekształconej spółki cywilnej w spółkę jawną pochodzi z majątku objętego wspólnością majątkową małżeńską, do majątku tego należy wierzytelność z tytułu nakładu, którym pokryto wkład.
- Wartość nakładu z majątku wspólnego małżonków na nabycie

należącego do jednego z nich **udziału w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością** wchodzi do majątku wspólnego i ustalana jest według ceny rynkowej tego udziału.

- O zaliczeniu poszczególnych przedmiotów majątkowych do majątku wspólnego lub majątku osobistego małżonków **nie decydują złożone przez nich oświadczenia, że nabywany przedmiot wchodzi w skład określonej masy majątkowej**. Jeśli więc np. małżonek oświadczy do umowy zawieranej w formie aktu notarialnego, że nabywa nieruchomości z majątku osobistego, a w faktycznie nabywa z majątku wspólnego, to notariusz spisze umowę i prześle wypis aktu notarialnego do sądu wieczysto-księgowego, który dokona wpisu prawa własności na rzecz tego małżonka jako wyłącznego właściciela. Nie oznacza to jednak, że ta nieruchomość stanowi majątek osobisty tego małżonka, wpis do księgi ma tylko charakter deklaratoryjny.
- **Rozliczenie budowy na gruncie stanowiącym majątek osobisty małżonka** rozlicza się jako nakłady pochodzące z majątku wspólnego, których wartość określa się w ten sposób, że najpierw ustala się ułamkowy udział nakładów małżonków w wartości domu z czasu jego budowy a następnie oblicza się ten sam ułamkowy udział w wartości domu według cen rynkowych
- **Jeżeli stanowiąca majątek wspólny nieruchomość jest obciążona hipoteką**, to należy obciążenie to odliczyć od wartości nieruchomości. Przyznanie nieruchomości obciążonej hipoteką na

własność jednego z byłych małżonków, nie zwalnia drugiego z długu w stosunku do wierzyciela hipotecznego, bez jego zgody.

- Jeżeli wnioskodawca **po ustaniu wspólności majątkowej, a przed podziałem majątku wspólnego, spłacił z własnych środków dług**, który powstał w trakcie trwania wspólności ustawowej i był długiem wspólnym małżonków, albo jednego z nich, ale w związku z majątkiem wspólnym, to taki dług powinien zostać rozliczony w ramach podziału majątku wspólnego.

Przedstawione wyżej tezy i argumenty muszą zostać wykazane przez strony w toku postępowania o podział majątku. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd wydaje postanowienie o podziale majątku. Aby postanowienie takie było satysfakcjonujące dla strony, przy istnieniu wskazanych wyżej problemów niewątpliwie przyda się pomoc profesjonalnego pełnomocnika.



Aurelia Koksztys-Łuć
advokat

Adwokacka Spółka Partnerska Łuć i Koksztys-Łuć
Jelenia Góra

Konkubinat wady i zalety

Aurelia Koksztys-Łuć

Związki nieformalne stają się coraz popularniejsze. Konkubinat to nowoczesna i wygodna forma, chroniąca przed niechcianymi skutkami zawierania związków małżeńskich.

Prawa majątkowe

Konkubentów nie łączy wspólnota majątkowa, nie nabywają wspólnie praw, chyba że nabycie to następuje zgodnie z wolą konkubentów, na współwłasność w częściach ułamkowych. Każdy z partnerów bogaci się zatem lub zaciąga zobowiązania na własny rachunek. W konkubinacie nie ma formy „nasze”, albowiem prawnie występuje jedynie podział na „moje” i „twoje”. W trakcie trwania konkubinatu oboje partnerzy inwestować mogą w dobra, z których razem korzystają, a które stanowią własność wyłącznie jednego z nich. W przypadku rozstania, partnerowi, który nie jest właścicielem majątku, przysługuje prawo do żądania rozliczenia nakładów wspólnie poczynionych na ten majątek.

Dzieci i ich prawa

Zasadniczą różnicą między konkubinatem, a małżeństwem w relacjach dotyczących wspólnych dzieci konkubentów i ich wychowywania jest to, że inaczej niż w małżeństwie, ustalone jest pochodzenie dziecka. Dziecko, które pochodzi z małżeństwa korzysta z domniemania pochodzenia od męża matki w przeciwieństwie do dziecka urodzonego w konkubinacie. W praktyce oznacza to, że gdy dziecko urodzi się w trakcie trwania małżeństwa lub przed upływem trzystu dni od jego ustania lub unieważnienia, kierownik USC z urzędu wpisze do aktu urodzenia dziecka męża matki jako ojca, nawet gdy w rzeczywistości nie jest on biologicznym ojcem. Konkubent, aby uznać dziecko musi złożyć dobrowolne oświad-

czenie woli o uznaniu dziecka przed kierownikiem USC, a może to zrobić kiedy jego partnerka nie pozostaje w związku małżeńskim. Jeśli konkubent nie chce złożyć oświadczenia o uznaniu, matka dziecka może wystąpić do sądu o ustalenie pochodzenia dziecka.

Sama władza rodzicielska jako taka sprawowana jest tak samo jak w małżeństwie, bowiem jej źródłem jest pokrewieństwo między rodzicem a dzieckiem, a nie faktyczne związki pomiędzy rodzicami.

Inaczej wygląda sytuacja, gdy jedno z partnerów nie może mieć dzieci i konkubenci decydują się na adopcję. Zgodnie z polskim prawem, jedynie małżonkowie mogą wspólnie adoptować dziecko. Dlatego o adopcję wystąpić może jedynie jeden z partnerów.

Zgodnie z prawem wszystkie dzieci spadkodawcy uprawnione są do dziedziczenia na jednakowych zasadach, bez względu na to czy pochodzą z małżeństwa czy ze związku nieformalnego.

Dziedziczenie partnerów

Konkubenci nie dziedziczą po sobie z ustawy, albowiem nie należą do kręgu tzw. spadkobierców ustawowych. Rodzi to dramatyczne sytuacje, gdy osoby żyły ze sobą długo, wspólnie dorobiły się majątku, a potem okazało się, że jedynymi uprawnionymi do dziedziczenia są członkowie rodziny, z którą partnerzy nie utrzymywali żadnych stosunków. Dlatego jedynym sposobem zabezpieczenia wzajemnego konkubentów na wypadek śmierci jest sporządzenie testamentu. Jednak nawet jeżeli zmarły konkubent nie sporządził testamentu, to jego spadkobiercy nie mogą zmusić konkubenta do natychmiastowego opuszczenia mieszkania, które stanowiło własność konkubenta, a w którym partnerzy wspólnie zamieszkiwali, albowiem zgodnie z art. 923 kc nie tylko małżonek, ale także osoby bliskie spadkodawcy (w tym konkubenci), które mieszkaly z nim do dnia jego śmierci, są

uprawnione do korzystania z mieszkania i jego wyposażenia przez okres trzech miesięcy od dnia śmierci spadkodawcy. Jeżeli natomiast mieszkanie nie stanowiło własności konkubenta i było przez niego jedynie wynajmowane, konkubent ma prawo do wstąpienia w stosunek najmu na miejsce zmarłego partnera.

Konkubent zmarłego członka spółdzielni ma możliwość dochodzenia roszczenia o przyjęcie w poczet członków spółdzielni i zawarcie umowy o ustanowienie spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego zgodnie z art. 15 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

Rozliczenie majątku konkubentów

Przedmioty majątkowe nabyte przez partnerów na współwłasność w trakcie trwania konkubinatu podlegają podziałowi na podstawie przepisów o zniesieniu współwłasności. Jeżeli jednak partnerzy nabywali majątek ze wspólnych dochodów wyłącznie na własność jednego z nich i zgodnie nie porozumieją się co do podziału składników majątkowych nabytych w czasie trwania związku lub co do dokonania spłaty na rzecz drugiego partnera, koniecznym będzie przeprowadzenie postępowania sądowego o zapłatę na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu.

Wady i zalety konkubinatu

Do najważniejszych plusów życia w konkubinacie zaliczyć można brak odpowiedzialności za zobowiązania konkubenta, łatwość zakończenia związku, który z formalnego punktu widzenia można rozwiązać w każdym momencie bez konieczności przeprowadzania sprawy o rozwód w sądzie oraz natychmiastowe „finansowe” rozstanie partnerów, jeśli w czasie konkubinatu każdy

z partnerów odrębnie zgromadził majątek z uzyskiwanych przez siebie dochodów.

Minusem życia w konkubinacie jest brak dziedziczenia ustawowego, albowiem dziedziczenie nastąpić może wyłącznie na podstawie testamentu. W przeciwieństwie do małżeństwa w konkubinacie nie ma domniemania ojcostwa, jeżeli więc ojciec nie uzna dziecka, matka zmuszona będzie wystąpić do sądu o ustalenie ojcostwa. W przypadku choroby jednego z partnerów, drugie będzie miało utrudniony dostęp do informacji o stanie zdrowia partnera, bowiem dla szpitali konkubenci są obcymi sobie osobami. W przypadku sporu konkubentów co do sposobu rozliczenia majątku zgromadzonego w konkubinacie niezbędnym będzie niełatwe postępowanie sądowe, w którym wykazać trzeba przeznaczenie wspólnych środków na majątek, który stanowi własność wyłącznie jednego z konkubentów.

Podejmując decyzję o zawarciu związku małżeńskiego lub życiu w związku nieformalnym warto znać regulacje prawne dotyczące małżeństwa i konkubinatu, aby podjąć naprawdę przemyślaną decyzję. Czy trafią? To z pewnością czas pokaże.



Aurelia Koksztys-Łuć
adwokat

Adwokacka Spółka Partnerska Łuć i Koksztys-Łuć
Jelenia Góra

Zadośćuczynienie za krzywdę wywołaną naruszeniem praw pacjenta

Bartosz Łuć

Od 13 lutego 2012 r. obowiązuje ustawa z dnia 6 listopada 2012 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta. Wraz z jej wejściem w życie pojawiła się nowa regulacja prawna umożliwiająca pacjentom dochodzenie zadośćuczynienia za krzywdę wywołaną naruszeniem praw pacjenta. Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 ustawy w razie zawinionego naruszenia praw pacjenta sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 kodeksu cywilnego. Zgodnie ze wskazanym przepisem art. 448 kodeksu cywilnego w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Regulacja ta wymaga wykazania związku przyczynowego pomiędzy zawinionym działaniem lub zaniechaniem osoby zobowiązanej (lekarza, pielęgniarki, szpitala i in. udzielających świadczeń zdrowotnych) a naruszeniem dóbr osobistych pacjentów wynikających z zagwarantowanych ustawą praw. Sprawy te są szczególnie skomplikowane, gdyż obowiązek wykazania, że doszło do naruszenia określonych praw spoczywa na pacjencie. Kolejna trudność leży w ustaleniu wysokości stosownego zadośćuczynienia. Nie ma jednak prostych tabel wyliczających te wartości. Wysokość zadośćuczynienia ustala Sąd biorąc pod uwagę szereg różnych obiektywnych i subiektywnych czynników. Wytaczając powództwo trzeba opierać się na wiedzy i doświadczeniu

zawodowym prawników, którzy już uczestniczyli w tego typu postępowaniach. Samo przekonanie, że określona sytuacja stanowiła naruszenie praw pacjentów oraz subiektywna kalkulacja wysokości zadośćuczynienia może narazić pacjenta na straty wywołane przegrany proces. Stąd w mojej ocenie konieczna jest konsultacja z prawnikiem i dokładna ocena stanu faktycznego w konkretnej sprawie. Nie każda sytuacja niekomfortowa dla pacjenta będzie stanowiła naruszenie jego praw. Na przykład długie oczekiwanie na przyjęcie w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym może wynikać z konieczności udzielania świadczeń innym pacjentom którzy być może trafili później na oddział, ale ich stan zdrowia wymaga natychmiastowego działania a brak określonej adnotacji w dokumentacji medycznej może być wyłącznie wynikiem niezawinionego przeoczenia. Niezadowolający wynik leczenia nie będzie błędem w sztuce, lecz tak zwanym niepowodzeniem medycznym. Ale już brak pisemnej zgody pacjenta na operację w wyniku której dojdzie do powikłania (które nawet obiektywnie mogło się zdarzyć), może stanowić podstawę do zasądzenia zadośćuczynienia.

Z przypadków w których można żądać zadośćuczynienia ustawodawca wyłączył naruszenie praw pacjenta w zakresie przechowywania rzeczy wartościowych w depozycie podmiotu leczniczego wykonującego działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne, informacji o rodzaju i zakresie świadczeń zdrowotnych udzielanych przez podmioty udzielające świadczeń zdrowotnych, dostępu do dokumentacji medycznej dotyczącej jego stanu zdrowia oraz zgłaszania działań niepożądanych produktów

lecniczych (art. 4 ust. 3 ustawy). Wynika z tego, że zadośćuczynienia można żądać w pozostałych przypadkach naruszenia praw pacjenta wskazanych w ustawie oraz innych powiązanych przepisach. Większość pacjentów nie ma świadomości praw jakie im przysługują. Okazuje się, że ustawa poświęca tym prawom kilka rozdziałów. Poniżej zasygnalizuję jedynie najważniejsze, gdyż omawianie każdego z przypadków wymagało by odrębnego opracowania.

Ustawodawca zagwarantował dostęp do informacji o prawach pacjenta określonych w ustawie oraz w przepisach odrębnych, uwzględniającej ograniczenia tych praw określone w tych przepisach. Podmiot udzielający świadczeń zdrowotnych udostępnia tą informację w formie pisemnej, poprzez umieszczenie jej w swoim lokalu, w miejscu ogólnodostępnym. Obowiązku pisemnego informowania nie stosuje się do wykonywanych wyłącznie w miejscu wezwania indywidualnych praktyk lekarskich i pielęgniarских. W przypadku pacjenta niemającego się poruszać informację udostępnia się w sposób umożliwiający zapoznanie się z nią w pomieszczeniu, w którym pacjent przebywa.

Podstawowym prawem pacjenta jest prawo do świadczeń zdrowotnych zgodnie z którym pacjent ma prawo do świadczeń zdrowotnych odpowiadających wymaganiom aktualnej wiedzy medycznej. W sytuacji ograniczonych możliwości udzielenia odpowiednich świadczeń zdrowotnych, pacjent ma prawo do przejrzystej, obiektywnej, opartej na kryteriach medycznych, procedury ustalającej kolejność dostępu do tych świadczeń. Ponadto pacjent ma prawo żądać, aby udzielający mu świadczeń zdrowotnych lekarz zasięgnął opinii innego lekarza lub zwołał konsylium lekarskie a pielęgniarka (położna) zasięgnęła opinii innej pielęgniarki (położnej). Lekarz (pielęgniarka) może odmówić zwołania konsylium lekarskiego lub zasięgnięcia opinii innego lekarza, jeżeli uzna, że żądanie, o którym mowa wyżej jest bezzasadne, jednakże żądanie to oraz odmowę odnotowuje się w dokumentacji medycznej. W przypadku zagrożenia zdrowia lub życia pacjenta oraz porodu pacjent ma prawo do natychmiastowego udzielenia świadczeń zdrowotnych a w przypadku porodu pacjentka ma prawo do uzyskania świadczeń zdrowotnych związanych z porodem. Pacjent ma prawo do świadczeń zdrowotnych udzielanych z należytą starannością przez podmioty udzielające świadczeń zdrowotnych w warunkach odpowiadających określonym w odrębnych przepisach wymaganiom fachowym i sanitarnym. Przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych osoby wykonujące zawód medyczny kierują się zasadami etyki zawodowej określonymi przez właściwe samorządy zawodów medycznych.

W związku z udzielaniem świadczeń zdrowotnych pacjent ma prawo do informacji o swoim stanie zdrowia. Pacjent, w tym małoletni, który ukończył 16 lat lub jego ustawowy przedstawiciel, mają prawo do uzyskania od lekarza przystępnej informacji o stanie zdrowia, rozpoznaniu, proponowanych oraz możliwych metodach diagnostycznych i leczniczych, dających się przewidzieć następstwach ich zastosowania albo zaniechania, wynikach leczenia oraz rokowaniu. Pacjent lub jego ustawowy przedstawiciel mają prawo do wyrażenia zgody na udzielenie informacji wymienionych wyżej innym osobom. Ponadto pacjent ma prawo żądać, aby lekarz nie udzielił mu informacji, o której mowa wyżej. Po uzyskaniu informacji pacjent ma prawo przedstawić lekarzowi swoje zdanie w tym zakresie. Pacjent małoletni, który nie ukończył 16 lat, ma prawo do uzyskania od lekarza informacji, o których mowa wyżej, w zakresie i formie potrzebnej do prawidłowego przebiegu procesu diagnostycznego lub terapeutycznego. Dotyczy to również informacji od pielęgniarki lub położnej.

Z prawem wskazanym wyżej ściśle wiąże się **Prawo pacjenta do wyrażenia zgody na udzielenie świadczeń zdrowotnych.** Pacjent ma prawo do wyrażenia zgody na udzielenie określonych świadczeń zdrowotnych lub odmowy takiej zgody, po uzyskaniu informacji o swoim stanie zdrowia. W zależności od rodzaju świadczenia zgoda ta przybiera różne formy.

Pacjent, w tym małoletni, który ukończył 16 lat, ma prawo do wyrażenia zgody na przeprowadzenie badania lub udzielenie innych

świadczeń zdrowotnych przez lekarza. W przypadku pacjenta małoletniego, całkowicie ubezwłasnowolnionego lub niezdolnego do świadomego wyrażenia zgody, prawo do wyrażenia zgody ma jego przedstawiciel ustawowy. W przypadku braku przedstawiciela ustawowego prawo to, w odniesieniu do badania, może wykonać opiekun faktyczny. Jednakże pacjent małoletni, który ukończył 16 lat, osoba ubezwłasnowolniona albo pacjent chory psychicznie lub upośledzony umysłowo, lecz dysponujący dostatecznym rozeznaniem, ma prawo do wyrażenia sprzeciwu co do udzielenia świadczenia zdrowotnego, pomimo zgody przedstawiciela ustawowego lub opiekuna faktycznego. W takim przypadku wymagane jest zezwolenie sądu opiekuńczego. Zgoda oraz sprzeciw na badanie lub udzielenie świadczeń mogą być wyrażone ustnie albo poprzez takie zachowanie tych osób, które w sposób niebudzący wątpliwości wskazuje na wolę poddania się proponowanym przez lekarza czynnościom albo brak takiej woli. W przypadku zabiegu operacyjnego albo zastosowania metody leczenia lub diagnostyki stwarzających podwyższone ryzyko dla pacjenta, zgodę wyraża się w formie pisemnej.

Przepisy te odwołują się również do art. 33 i art. 34 ust. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty regulujących zasady przeprowadzenia badania lub udzielenia innych świadczeń zdrowotnych przez lekarza pomimo braku zgody albo wobec zgłoszenia sprzeciwu. Ogólnie rzecz ujmując; badanie lub udzielenie pacjentowi innego świadczenia zdrowotnego bez jego zgody jest dopuszczalne, jeżeli wymaga on niezwłocznej pomocy lekarskiej, a ze względu na stan zdrowia lub wiek nie może wyrazić zgody i nie ma możliwości porozumienia się z jego przedstawicielem ustawowym lub opiekunem faktycznym. Są sytuacje, w których brak zgody pacjenta zastępowany jest zgodą Sądu Opiekuńczego, jednakże lekarz może wykonać czynności bez zgody przedstawiciela ustawowego pacjenta bądź zgody właściwego sądu opiekuńczego, gdy zwłoka spowodowana postępowaniem w sprawie uzyskania zgody groziłaby pacjentowi niebezpieczeństwem utraty życia, ciężkiego uszkodzenia ciała lub ciężkiego rozstroju zdrowia. W takim przypadku lekarz ma obowiązek, o ile jest to możliwe, zasięgnąć opinii drugiego lekarza, w miarę możliwości tej samej specjalności. O wykonywanych czynnościach lekarz niezwłocznie zawiadamia przedstawiciela ustawowego, opiekuna faktycznego lub sąd opiekuńczy. Co do zasady pacjent pełnoletni i przytomny ma prawo odmówić wyrażenia zgody nawet na udzielenie świadczenia ratującego jego życie lub zdrowie i nie ma prawnej możliwości uzyskania zgody zastępczej sądu. Sąd działa w zasadzie tylko wtedy, gdy pacjent nie może wyrazić zgody na zabieg a nie jest to zabieg ratujący jego życie lub zdrowie. Gdy jest to zabieg ratujący życie lub zdrowie lekarz ma prawo podjąć decyzję samodzielnie.

Kolejnym istotnym prawem jest prawo pacjenta do zachowania w tajemnicy informacji z nim związanych a uzyskanych w związku z wykonywaniem zawodu medycznego przez osoby wykonujące zawód medyczny, w tym udzielające mu świadczeń zdrowotnych. W celu realizacji tego prawa osoby takie są obowiązane zachować w tajemnicy informacje związane z pacjentem, w szczególności ze stanem zdrowia pacjenta. Zasady tej nie stosuje się wyłącznie gdy tak stanowią przepisy odrębnych ustaw lub zachowanie tajemnicy może stanowić niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia pacjenta lub innych osób, lub gdy pacjent lub jego przedstawiciel ustawowy wyraża zgodę na ujawnienie tajemnicy, lub gdy zachodzi potrzeba przekazania niezbędnych informacji o pacjencie związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych innym osobom wykonującym zawód medyczny, uczestniczącym w udzielaniu tych świadczeń. Osoby wykonujące zawód medyczny są związane tajemnicą również po śmierci pacjenta. Odrębne przepisy przewidują wyjątkowe sytuacje w których można zwolnić z zachowania tajemnicy przez sąd.

Z prawem tym związane są także **prawo do poszanowania intymności i godności pacjenta w tym prawo do godnego i spokojnego umierania oraz prawo do obecności osoby bliskiej** przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych (któremu można odmówić jedynie w przypadku istnienia prawdopodobieństwa wystąpienia zagrożenia epi-

demicznego lub ze względu na bezpieczeństwo zdrowotne pacjenta) i wynikający z tych praw **obowiązek postępowania w sposób zapewniający poszanowanie intymności i godności pacjenta**, w tym obowiązek uczestniczenia innych osób wykonujących zawód medyczny przy udzielaniu świadczeń tylko wtedy, gdy jest to niezbędne.

Pacjent ma również **prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, w szczególności prawo do kontaktu osobistego, telefonicznego lub korespondencyjnego z innymi osobami oraz prawo do dodatkowej opieki pielęgnacyjnej**, przy czym koszty realizacji tych praw mogą zostać przerzucone na pacjenta. Ustawa przewiduje również **prawo do opieki duszpasterskiej** dla pacjenta przebywającego w podmiocie leczniczym wykonującym działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne. W sytuacji pogorszenia się stanu zdrowia lub zagrożenia życia podmiot ten jest obowiązany umożliwić pacjentowi kontakt z duchownym jego wyznania.

Szeroka część regulacji ustawowych dotyczy dokumentacji medycznej pacjenta. Jak wskazano wyżej prawo do żądania zadośćuczynienia nie dotyczy naruszenia prawa do dostępu pacjenta do tej dokumentacji. Jednakże można dochodzić zadośćuczynienia w przypadku naruszenia zasad dotyczących **zawartości dokumentacji medycznej oraz udostępnienia dokumentacji**. Najwięcej problemów interpretacyjnych związanych jest z udostępnianiem dokumentacji innym osobom niż pacjent. Można ją udostępnić jedynie przedstawicielowi ustawowemu oraz osobie upoważnionej przez pacjenta do dostępu do takiej dokumentacji, przy czym po śmierci pacjenta, prawo wglądu w dokumentację medyczną ma osoba upoważniona przez pacjenta za życia. Ustawa przewiduje zamknięty katalog innych podmiotów upoważnionych do dostępu, między

innymi podmioty udzielającym świadczeń zdrowotnych, jeżeli dokumentacja ta jest niezbędna do zapewnienia ciągłości świadczeń zdrowotnych, organom rentowym oraz zespołom do spraw orzekania o niepełnosprawności, w związku z prowadzonym przez nie postępowaniem, zakładom ubezpieczeń, za zgodą pacjenta oraz sądom i prokuraturze. Za udostępnienie dokumentacji medycznej podmiot udzielający świadczeń zdrowotnych może pobierać opłatę za kserokopie i odpisy.

Przybliżając Państwu wskazaną wyżej tematykę mam nadzieję, że nie doświadczą Państwo przypadku, w którym Wasze prawa zostaną naruszone w trakcie udzielania Wam świadczeń medycznych. Gdy jednak to nastąpi, zalecam co najmniej wstępną profesjonalną konsultację prawniczą, by zbyt pochopnie nie ruszać ze swymi żądaniami do sądu. Przestrzegam szczególnie przed naciągaczami stojącymi pod szpitalami i rozdającymi ulotki zachęcające do kierowania swoich roszczeń lub funkcjonującymi w internecie firmami quasi-prawniczymi które nęcą potencjalnych klientów wizją wysokich odszkodowań. Nie są to z całą pewnością osoby, którym można powierzyć swoje interesy.



Bartosz Łuc
adwokat

Adwokacka Spółka Partnerska Łuc i Koksztys-Łuc
Jelenia Góra

Arbitraż jako pozasądowy sposób rozwiązywania sporów gospodarczych

Marcin Wika

Choć pozasądowe sposoby rozwiązywania sporów są w Polsce wciąż nie za często stosowane to jednak ich popularność systematycznie rośnie. Ale od początku...

Obok tradycyjnego postępowania sądowego, w którym to strony występują jako przeciwnicy procesowi, istnieją również metody alternatywnego rozwiązywania sporów (Alternative Dispute Resolution/ADR), do których należy arbitraż. Postępowanie jest prowadzone w tym wypadku z wyłączeniem sądu powszechnego. Jego kompetencje przejmuje sąd polubowny (arbitrażowy).

Regulacje dotyczące sądu polubownego zawiera książka piąta Kodeksu postępowania cywilnego, której przepisy są niejako implementacją regulacji przewidzianych w akcie UNCITRAL Model Law on International Commercial Arbitration z 1985 roku.

Arbitraż (sąd polubowny) to instytucja niepaństwowa, funkcjonująca poza systemem sądownictwa powszechnego, której celem jest rozstrzyganie sporów w sprawach cywilnych i gospodarczych. Istotą sądu polubownego jest rozwiązywanie konfliktów przy udziale arbitra lub arbitrow, na wybór których strony mają bezpośredni wpływ.

Do podstawowych zalet arbitrażu należy:

- Fachowość arbitrow – strony sporu same ustanawiają niezależnych i bezstronnych arbitrow, którzy go rozstrzygają. Każdy sąd polubowny prowadzi rejestr arbitrow przy danym sądzie i co do zasady znajdują się tam osoby z odpowiednim wykształceniem, specjalizacją i doświadczeniem. Nie ma wymogu, aby arbitrzy byli prawnikami, chociaż najczęściej tak jest. Najczęściej arbitrem jest prawnik posiadający szerokie doświadczenie i dodatkowo

kompetencje z określonej dziedziny. Sędziowie sądów państwowych często nie mają wiedzy z określonej, wąskiej, dziedziny i w konsekwencji często w procesach przed sądem powszechnym korzysta się z opinii biegłych, co skutkuje przedłużaniem się procesu i zwiększaniem jego kosztów. Do składu orzekającego sądu polubownego strony mogą powołać specjalistów z dziedziny, której spór dotyczy. Oznacza to, że osoby kompetentne w danej dziedzinie są jednocześnie sędziami-arbitrami („biegłymi”), co wpływa na jakość orzeczeń oraz szybkość postępowania,

- Prostsza procedura postępowania,
- Niższe koszty postępowania,
- Jednoinstancyjność, która przekłada się także na szybkość postępowania,
- Poufność – wprowadzie akta spraw sądowych w sądach państwowych są także dostępne wyłącznie stronom i ich pełnomocnikom, to jednak sama rozprawa w sądzie państwowym jest z zasady jawna. Tymczasem przedsiębiorcy najczęściej nie są zainteresowani upublicznianiem faktu prowadzenia przez nich procesów sądowych – ze względu chociażby na tajemnicę handlową danego przedsiębiorcy. Arbitraż zapewnia całkowitą poufność postępowania i o fakcie procesu arbitrażowego poza samymi stronami nikt nie jest informowany.

Jak wskazuje pan Mariusz Haładyj, podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki, (<http://www.polskieradio.pl/42/1699/Artykul/1190444,Spory-gospodarcze-mediacje-i-arbitraz-tansze-niz-sad>): z badań ankietowych przeprowadzonych wśród przedsiębiorców wy-

nika, że 80 proc. z nich wysoko ocenia samą możliwość skorzystania z pozasądowych form rozwiązywania sporów gospodarczych. Jednak tylko 50 proc. przedsiębiorców odpowiedziało, że w ogóle słyszało o tej metodzie, w tym 25 proc. deklarowało, że ich poziom wiedzy jest niski.

Wyrok sądu polubownego działającego w Polsce jest tytułem egzekucyjnym, który po nadaniu przez sąd państwowy klauzuli wykonalności nadaje się do egzekucji, podobnie jak wyrok sądu państwowego.

Podstawowymi rozwiązaniami aby poddać się arbitrażowi jest dokonanie zapisu na sąd polubowny w umowie (albo podpisanie aneksu do umowy – jeżeli strony nie zawarły zapisu na sąd polubowny) albo, w przypadku braku umowy pomiędzy stronami, zawarcie dodatkowej umowy o poddaniu się pod arbitraż.

Orzeczenia sądu arbitrażowego są co do zasady ostateczne i nieodwołalne. Wyrok sądu polubownego wydany w Polsce może zo-

stać uchylony przez sąd powszechny wyłącznie w postępowaniu wszczętym na skutek wniesienia przez stronę skargi o jego uchylenie tylko i wyłącznie w ściśle określonych sytuacjach. Sytuacje te dotyczą raczej kwestii „formalnych” takich jak np. brak zapisu na sąd polubowny czy nieważność zapisu na sąd polubowny, nie zaś merytorycznych kwestii dotyczących samego sporu.



Marcin Wika
radca prawny

Kancelaria CSW Więckowska i Partnerzy Radcy Prawni,
Poznań

Konstruowanie firmy spółki prawa handlowego

Beata Małyszko

W życiu codziennym słowo „firma” najczęściej używane jest jako synonim przedsiębiorstwa. Często słyszy się przecież, że „ktoś prowadzi firmę”. Jednakże, jest to znaczenie potoczne tego określenia – w języku prawnym stosowane jest w zupełnie innym charakterze. Art. 43² ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks Cywilny (Dz. U. z 2014 r. poz. 121 ze zm.), zwanej dalej k. c. stanowi, że „przedsiębiorca działa pod firmą”. Co prawda ustawodawca nie wprowadził definicji legalnej „firmy” jednakże w doktrynie przyjęło się, że firma jest to oznaczenie, które indywidualizuje i identyfikuje przedsiębiorcę. To właśnie dzięki niej przedsiębiorca jest rozpoznawany na rynku i wyróżnia się spośród innych podmiotów. Ponadto firma pełni rolę reklamową i gwarancyjną. W związku z powyższym właściwe utworzenie firmy, zgodnie z przepisami prawa, a w szczególności zasadami prawa firmowego oraz szczegółowymi uregulowaniami znajdującymi się w ustawie z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1030 ze zm.), zwanej dalej k. s. h., ma doniosłe znaczenie społeczne i prowadzi do zwiększenia bezpieczeństwa obrotu gospodarczego.

Rozważania na temat formułowania firmy należy zacząć od omówienia ogólnego schematu budowy firm spółek prawa handlowego, który został uregulowany w art. 43⁵ k. c. W tym miejscu należy zaznaczyć, że pomimo tego, że przepis ten odwołuje się bezpośrednio jedynie do osób prawnych to na mocy art. 33¹ k. c. znajdzie on zastosowanie także do osobowych spółek prawa handlowego, będących jednostkami organizacyjnymi, nieposiadającymi osobowości prawnej, którym ustawa przyznaje zdolność prawną.

Z analizy wyżej wspomnianego art. 43⁵ k. c. wynika, że w firmach spółek handlowych można wyróżnić następujące elementy – korpus, dodatki obligatoryjne oraz dodatki fakultatywne.

Korpusem firmy jest nazwa. Co do zasady może być ona dobrana dowolnie – w doktrynie podkreśla się swobodę wspólników lub założycieli w tej kwestii. Może zawierać imię i nazwisko osoby fizycznej, słowa powszechnie używane lub fantazyjne, niemające znaczenia na gruncie powszechnie używanego języka polskiego, a także czerpać z języków obcych. Oczywiście istnieją pewne obostrzenia wynikające zarówno z przepisów prawa handlowego, odnoszących się do poszczególnych spółek osobowych, a także zasad prawa firmowego, wypracowanych na podstawie regulacji zawartych w k.c., o czym mowa w dalszej części artykułu.

Dodatkiem obligatoryjnym firmy są elementy, których umieszczenie w firmie jest wymagane, ze względu na przepisy prawa. Przykładem dodatku obligatoryjnego, który pojawia się w firmie każdej spółki prawa handlowego jest oznaczenie formy prawnej przedsiębiorcy, czyli określenie z jakim rodzajem spółki mamy do czynienia. W odniesieniu do dodatków fakultatywnych ustawodawca wskazuje, że firma może wskazywać na przedmiot działalności, siedzibę tego przedsiębiorcy oraz inne określenia dowolnie obrane. Z przywołanej regulacji wynika, że po pierwsze – wspólnicy i założyciele mogą, lecz nie muszą umieścić takie oznaczenie w firmie oraz po drugie – powyższe wyliczenie ma jedynie charakter przykładowy, stąd też w ramach firmy przedsiębiorcy mogą wskazywać również na inne istotne dla nich cechy. Wskazuje się, że umieszczenie w firmie dodatków fakultatywnych wzmacnia funkcję informacyjną i odróżniającą firmy.

Dotychczas przedstawione informacje charakteryzują się dużym poziomem ogólności, gdyż odnoszą się do wszystkich spółek prawa handlowego. Jednakże oczywistym jest, że każdy rodzaj spółki posiada swoje charakterystyczne cechy, stąd też wymogi dotyczące firm poszczególnych spółek różnią się. Przepisy, regulujące te kwestie znajdują się w k. s. h. każdorazowo w dziale dotyczącym danej spółki.

Pierwszą opisaną w k. s. h. spółką jest spółka jawna. Kształt firmy spółki jawnej jest ściśle określony w art. 24 § 1 k. s. h., który stanowi, że korpus firmy musi zawierać nazwiska lub firmy (nazwy) wszystkich wspólników, kilku z nich lub tylko jednego wspólnika. Ponadto obligatoryjnie firma spółki musi zawierać oznaczenie formy prawnej spółki. Z powyższego zapisu wynika, że firma spółki jawnej może mieć jedynie osobowy charakter – ustawodawca ograniczył, więc znacznie swobodę wspólników w zakresie konstruowania firmy. Pewne pole do popisu daje uprawnienie, wynikające z art. 43⁵ § 2 k. c. Na mocy tego przepisu firma spółki może poza elementami osobowymi zawierać dowolnie obrane oznaczenia, np. *Kowalski i Nowak Zakład Wulkanizacyjny spółka jawna; Sklep odzieżowy Kopciuszek A. Kowalska spółka jawna*.

Następnie, odnośnie firmy spółki partnerskiej, k. s. h. wskazuje, iż firma spółki partnerskiej musi zawierać co najmniej trzy elementy – nazwisko co najmniej jednego partnera, jedno z dodatkowych oznaczeń: „i partner”, „i partnerzy”, lub „spółka partnerska”, a ponadto oznaczenie wolnego zawodu wykonywanego w spółce.

W tym przypadku ustawodawca również narzucił na partnerów obowiązek skonstruowania korpusu w sposób podmiotowy. Pełną aktualność zachowują rozważania dotyczące elementów fakultatywnych. W związku z powyższym jeżeli trzech lekarzy dentyistów (Kowalski, Nowak, Piotrowski) postanowi rozpocząć działalność w formie spółki partnerskiej, firma może brzmieć, np. *Lekarze dentyści Adam Kowalski i partnerzy; Kowalski, Nowak, Piotrkowski lekarze dentyści spółka partnerska; A. Kowalski klinika stomatologii estetycznej DENTOLUX lekarze dentyści spółka partnerska*. Warto zaznaczyć, że sformułowanie „i partner” oraz „i partnerzy” jest zarezerwowane wyłącznie dla spółek partnerskich i nie może występować w firmach innych podmiotów.

Kwestie wymogów dla firm spółek komandytowych i komandytowo-akcyjnych można omówić łącznie, gdyż ich konstrukcja jest zbliżona. Zarówno w firmie spółki komandytowej, jak i spółce komandytowo-akcyjnej powinno znaleźć się nazwisko jednego z komplementariuszy, wszystkich komplementariuszy lub tylko kilku z nich. Jednakże, jeżeli komplementariuszem jest osoba prawna (lub jednostka organizacyjna, nieposiadająca osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną) to ustawa nakłada obowiązek umieszczenia w firmie spółki komandytowej lub komandytowo-akcyjnej pełnego brzmienia firmy (nazwy) tego podmiotu, niezależnie od tego czy wskazuje się również nazwiska komplementariuszy, będących osobami fizycznymi, czy też nie. Ponadto przepisy k. s. h. stanowią, że w firmie spółki komandytowej oraz komandytowo-akcyjnej nie mogą znajdować się nazwiska lub firmy (nazwy) odpowiednio komandytariuszy i akcjonariuszy, pod rygorem ponoszenia przez nich odpowiedzialności wobec osób trzecich tak jak komplementariusz czyli w sposób nieograniczony. Jest to bardzo rygorystyczna regulacja, niewystępująca w pozostałych spółkach, a wynikająca ze specyficznej konstrukcji tych spółek. Z literalnego punktu widzenia wspomniane przeze mnie powyżej przepisy zawierają pewnego rodzaju sprzeczność. Z jednej strony zakazują umieszczania w firmie tych spółek nazwisk lub firm (nazw) komandytariuszy lub akcjonariuszy, z drugiej strony przewidując sytuację, w której ten zakaz może zostać naruszony. W doktrynie wskazuje się, że pomimo tego, należy traktować to obostrzenie jako bezwzględnie obowiązujące, a jego złamanie powinno skutkować odmową notariusza w sporządzeniu takiej umowy lub odmową wpisu spółki do rejestru. Należy również pamiętać o konieczności zawarcia w firmie określenia formy prawnej spółki oraz możliwości zamieszczenia w niej dodatków fakultatywnych. Interesującym przykładem firmy spółki komandytowej, funkcjonującej na polskim rynku może być *Real*, – *spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i spółka* spółka komandytowa. Należy podkreślić, że użyte znaki interpunkcyjne (cudzysłów, przecinek i myślnik) także stanowią element firmy.

Ustawodawca największą swobodę pozostawia przy konstruowaniu firm spółek z ograniczoną odpowiedzialnością oraz spółek akcyjnych, wskazując, że mogą być one obrane dowolnie, jednocześnie nakładając na wspólników oraz założycieli jedynie obowiązek określenia formy prawnej spółki (art. 160 i 305 k. s. h.).

Ostatnim zagadnieniem, o którym należy pamiętać przy tworzeniu firmy są zasady prawa firmowego, sformułowane przez doktrynę w oparciu o przepisy k. c. Bez wyjątku, każda firma poza

szczegółowymi wymaganiami, wynikających z k. s. h. powinna ponadto czynić zadość tym zasadom. Pierwsza zasada – jawności firmy – przede wszystkim przejawia się w obowiązku zgłoszenia firmy przy rejestracji spółki. Ponadto prawo przewiduje szereg innych sytuacji, kiedy przedsiębiorca ma obowiązek ujawnić swoją firmę w kontaktach z osobami trzecimi – np. art. 34 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1203) lub art. 20 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672). Kolejna zasada to zasada wyłączności wskazana wprost w art. 43³ § 1 k. c. – „firma przedsiębiorcy powinna się odróżniać dostatecznie od firm innych przedsiębiorców prowadzących działalność na tym samym rynku”. Celem takiej regulacji jest zapewnienie funkcji odróżniającej firmy, istotnej zarówno dla przedsiębiorców jak i konsumentów. Jednakże jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 26 kwietnia 2006 r. (sygn. akt II GSK 31/06), *wyłączność prawa do „firmy” nie jest zupełna, a jej granice wyznacza zasięg terytorialny, przedmiotowy, faktycznej działalności używającego nazwy*. Oznacza to w praktyce, że przykładowo na określonym terytorium przedsiębiorcy prowadzący zupełnie różny rodzaj działalności gospodarczej mogą działać pod podobnie brzmiącą lub nawet taką samą firmą, jeżeli nie istnieje zagrożenie, że w ten sposób konsumenci zostaną wprowadzeni w błąd. Następnie doktryna wyróżnia zasadę jedności firmy – oznacza to, że przedsiębiorca może w tym samym czasie posługiwać się tylko jedną firmą. W art. 43³ § 2 k. c. została wyartykułowana zasada prawdziwości firmy, postulująca zgodność informacji zawartych w firmie ze stanem rzeczywistym, tak aby nie doszło w tym zakresie do pomyłek. Odnosi się to do wszystkich elementów firmy, zarówno obligatoryjnych, jak i fakultatywnych. Ustawodawca dopuszcza wyjątkowo odstępstwo od tej zasady w art. 43⁸ § 1 k. c., wskazując, że „w przypadku utraty członkostwa przez wspólnika, którego nazwisko było umieszczone w firmie, spółka może zachować w swej firmie nazwisko byłego wspólnika tylko za wyrażoną na piśmie jego zgodą, a w razie jego śmierci – za zgodą jego małżonka i dzieci”. Z przytoczonym powyżej przepisem wiąże się ostatnia już zasada – zasada ciągłości firmy.

Podsumowując – z dokonanej w artykule analizy wynika, że kwestie tworzenia firm spółek prawa handlowego ustawodawca potraktował nadzwyczaj poważnie i z należytą starannością. Niewątpliwie należy to ocenić pozytywnie, gdyż firma pełni wiele ważnych funkcji zarówno dla przedsiębiorców, jak również dla ich kontrahentów, przede wszystkim pozwalając odróżnić ją na rynku, a także, stanowiąc nośnik informacji o spółce i formie prowadzenia działalności zwiększając bezpieczeństwo obrotu gospodarczego.



Beata Małyszko
Praktykantka

Kancelaria Radców Prawnych Biel, Judek, Poczobut –
Odlanicki, Szczecin

Sytuacja spadkobiercy w świetle projektu zmiany kodeksu cywilnego

Dominika Pajdzik

Wielokrotnie zdarza się, iż z powodu braku znajomości uregulowań prawnych spadkobiercy borykają się z problemami dotyczącymi spłaty odziedziczonych długów. Przyczyną takiego stanu są surowe przepisy prawa spadkowego. Problem ten zauważony został przez ustawodawcę, w związku z czym w sierpniu 2014 r. rząd przyjął projekt zmiany kodeksu cywilnego, który ma na celu ochronę spadkobiercy przed nadmiernym obciążeniem długami spadkowymi.

Od początku – przyjęcie spadku i jego rodzaje

Obowiązujące prawo wymaga, ażeby spadkobierca określił, czy przyjmuje spadek, czy go odrzuca. W przypadku braku takiego określenia, wprowadza domniemanie prostego przyjęcia spadku. Wyjaśnić należy czymże jest proste przyjęcie spadku. Kodeks cywilny określa dwa sposoby przyjęcia spadku. Należą do nich właśnie **proste przyjęcie spadku i przyjęcie spadku z dobrodziejstwem inwentarza**. Rozróżnienie to odnosi się do odpowiedzialności za długi spadkowe, do których zaliczamy w szczególności te zobowiązania, które spadkodawca zaciągnął za życia i nie zdążył ich spłacić, takie jak: kredyty, pożyczki bankowe, itp., ale też koszty pogrzebu czy zwyczajowego pochówku. W związku z tym, proste przyjęcie spadku oznacza odpowiedzialność za długi spadkowe całym majątkiem spadkobiercy. W praktyce wygląda to tak, że wierzyciele zmarłego, np. bank, mogą żądać spłaty długu od spadkobiercy ze wszystkich przedmiotów majątkowych wchodzących w skład jego prywatnego majątku, bez względu na wartość przyjętego spadku. Drugim sposobem przyjęcia spadku jest przyjęcie z dobrodziejstwem inwentarza. Inwentarz jest tu szczegółowym spisem zestawienia majątku należącego do spadkodawcy. Przyjęcie spadku z dobrodziejstwem inwentarza jest dla spadkobiercy korzystniejsze, gdyż jego odpowiedzialność za ewentualne długi spadkowe ograniczona jest tylko do wartości majątku spadkowego. W tej sytuacji oznacza to, że w przypadku odziedziczenia majątku, do którego należą długi, wierzyciele będą mogli domagać się od nas spłaty długów jedynie do wysokości sumy wskazanej w inwentarzu. Egzekucja z prywatnego majątku spadkobiercy będzie więc ograniczona do wartości przejętego spadku.

Nieznajomość prawa szkodzi

Spadkobierca ma prawo wybrać, czy odrzuca spadek czy też przyjmuje go wprost lub z dobrodziejstwem inwentarza. Jednakże wybór ten ograniczony jest terminem. Oświadczenie o przyjęciu bądź odrzuceniu spadku spadkobierca powinien złożyć w terminie 6 miesięcy od dowiedzenia się o tytule swojego powołania. Z reguły będzie to **6 miesięcy** od daty otwarcia spadku, czyli śmierci spadkodawcy. Jednakże często występują sytuacje, kiedy o tytule swojego powołania spadkobiercy dowiadują się dużo później, np. wskutek zrzeczenia się spadku przez bliższych krewnych spadko-

dawcy. Po upływie tego terminu, obowiązujący obecnie kodeks cywilny przewiduje tzw. **domniemanie prostego przyjęcia spadku**, co jest konsekwencją przyjęcia zasady „nieznajomość prawa szkodzi”. Oznacza to, że jeżeli spadkobierca wyraźnie nie odrzuci spadku lub nie przyjmie go z dobrodziejstwem inwentarza, dziedziczy on spadek wraz z **nieograniczoną odpowiedzialnością za długi spadkowe**. W takim przypadku ponosi on pełną odpowiedzialność za wszystkie długi należące do spadku, tak jakby sam je zaciągnął.

Zmiany na korzyść

Przyjęty projekt zmiany kodeksu cywilnego ma na celu ochronę spadkobiercy przed nadmiernym obciążeniem długami spadkowymi. W praktyce jest bowiem wiele sytuacji nieoczekiwanego przyjęcia spadku z pełną odpowiedzialnością za długi spadkowe, właśnie z uwagi na domniemanie prostego przyjęcia spadku. Wiele osób nie jest świadomych, iż brak jakiegokolwiek działania w stosunku do odziedziczonego spadku może być dla nich bardzo niekorzystny i skutkować będzie koniecznością spłaty wszystkich długów należących do spadku, bez żadnych ograniczeń. Oznacza to, iż w myśl obowiązującej zasady „nieznajomość prawa szkodzi”, wielokrotnie mamy do czynienia ze spłatą cudzych długów przez nieświadomych spadkobierców. Zaproponowane zmiany mają zapobiec takim sytuacjom. **Od 2015 r. domniemanie prostego przyjęcia spadku ma zostać zastąpione domniemaniem przyjęcia spadku z dobrodziejstwem inwentarza**. Dla spadkobiercy oznacza to, iż jeżeli nie złoży w terminie oświadczenia o przyjęciu lub odrzuceniu spadku, odziedziczy spadek wraz z długami, ale obowiązek ich spłaty ograniczony będzie do wartości przejętego majątku spadkowego. Wierzyciele będą mogli egzekwować więc swoje należności **jedynie do wysokości składników należących do spadku**, bez prawa żądania zaspokojenia z prywatnego majątku spadkobiercy ponad ich sumę. Powyższa zmiana jest zdecydowanie korzystniejsza dla spadkobierców, którzy wskutek braku zdecydowanego przyjęcia bądź odrzucenia spadku nie będą już ponosić pełnej odpowiedzialności za długi spadkowe całym swoim majątkiem.



Dominika Pajdzik
aplikant adwokacki

Adwokacka Spółka Partnerska Łuś i Koksztys-Łuś
Jelenia Góra

Upadłość konsumencka po zmianie Ustawy *Prawo upadłościowe i naprawcze*

Anna Hofmann

W dniu 31 grudnia 2014 r. wejdą w życie znowelizowane przepisy Ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze. Największa zmiana ww. ustawy dotyczy postępowania upadłościowego prowadzonego wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, czyli tzw. upadłości konsumenckiej.

Dotychczas upadłość osób fizycznych, ze względu na dosyć rygorystyczne warunki, jakie musiał spełnić „przyszły upadły” była rzadkością. Obecnie przesłanką ogłoszenia upadłości jest niewypłacalność, która musi powstać w sposób niezależny od dłużnika. Co więcej, dłużnik musi posiadać majątek, który wystarczy na pokrycie przez niego kosztów postępowania upadłościowego. Ustawa z dnia 29 sierpnia 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze (...) zakłada liberalizację dotychczas obowiązujących przepisów. Celem postępowania upadłościowego wobec konsumentów będzie nie tylko zaspokojenie roszczeń wierzycieli, lecz również oddłużenie rzetelnych dłużników.

Model postępowania ws. upadłości konsumenckiej w dalszym ciągu pozostanie oparty na upadłości obejmującej likwidację majątku upadłego, ale ogłaszanej wyłącznie na wniosek dłużnika. Znowelizowana ustawa określa, iż postępowanie uregulowane ustawą wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej należy prowadzić w taki sposób, aby możliwe było umorzenie zobowiązań upadłego niewykonanych w postępowaniu upadłościowym oraz zaspokojenie roszczenia wierzycieli w jak najwyższym stopniu – jeżeli jest to możliwe. Zmiany ustawy odnoszą się również do postanowień określających wymagania, jakie powinien spełniać wniosek o ogłoszenie upadłości.

Zgodnie z nowymi przepisami, sąd będzie mógł oddalić wniosek o ogłoszenie upadłości przykładowo gdy:

- dłużnik doprowadził do swojej niewypłacalności lub istotnie zwiększył jej stopień umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa,
- w okresie dziesięciu lat przed dniem zgłoszenia wniosku: a) w stosunku do dłużnika prowadzono postępowanie upadłościowe, jeżeli postępowanie to zostało umorzone z innych przyczyn niż na wniosek dłużnika; b) ustalony dla dłużnika plan spłaty wierzycieli uchylono w razie niewykonania przez upadłego obowiązków określonych w planie spłaty;
- dane podane przez dłużnika we wniosku są niezgodne z prawdą lub niepełne.

Zgodnie ze znowelizowanymi przepisami, po wykonaniu ostatecznego planu podziału wydawane będzie postanowienie o ustaleniu planu spłaty wierzycieli, co będzie równoznaczne z zakończeniem postępowania upadłościowego. Wykonywanie planu, które trwa do 36 miesięcy z możliwością przedłużenia o kolejne 18 miesięcy, będzie następowało już poza postępowaniem upadłościowym. Po wykonaniu planu sąd wyda postanowienie o umorzeniu zobowiązań

upadłego. Możliwe będzie jednak złożenie przez upadłego wniosku o zwołanie zgromadzenia wierzycieli celem zawarcia układu – w przypadku zawarcia układu plan spłat nie będzie realizowany a układ będzie podlegał zatwierdzeniu i wykonaniu zgodnie z przepisami dotyczącymi postępowania upadłościowego z możliwością zawarcia układu. Natomiast w przypadku braku zdolności upadłego do dokonania jakichkolwiek spłat na rzecz wierzycieli będzie można odstąpić od ustalenia planu a zobowiązania upadłego będą mogły zostać umorzone.

Modyfikacja ustawy odnosi się również do przepisów regulujących postępowanie w przypadku, gdy w skład masy upadłości wchodzi lokal mieszkalny lub dom jednorodzinny. Zgodnie z nowymi przepisami, jeżeli w skład masy upadłości wchodzi lokal mieszkalny albo dom jednorodzinny, w którym zamieszkuje upadły, a konieczne jest zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych upadłego i osób pozostających na jego utrzymaniu, z sumy uzyskanej z jego sprzedaży wydziela się upadłemu kwotę odpowiadającą przeciętnemu czynszowi najmu lokalu mieszkalnego w tej samej lub sąsiedniej miejscowości za okres od dwunastu do dwudziestu czterech miesięcy. Ww. kwota określana jest przez sędziego komisarza, na wniosek upadłego, po uwzględnieniu jego potrzeb mieszkaniowych i osób pozostających na jego utrzymaniu.

Ponadto upadłość będzie możliwa nawet w przypadku, gdy dłużnik będzie miał tylko jednego wierzyciela. Obecnie takie rozwiązanie jest niemożliwe.

Nowelizacja wprowadziła również niższe opłaty od wniosku o ogłoszenie upadłości. Obecnie opłata stała wynosi 200 zł, natomiast po wejściu w życie zmienionych przepisów opłata taka wyniesie 30 zł.

Ponadto, z uwagi na spodziewany wzrost ilości postępowań o ogłoszenie upadłości osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, zmieniono skład sądu orzekającego w przedmiocie ogłoszenia upadłości. W przedmiocie ogłoszenia upadłości będzie orzekał sąd upadłościowy w składzie jednego sędziego. Możliwe również będzie wyznaczenie referendarza sądowego do pełnienia funkcji sędziego komisarza.



Anna Hoffmann
Aplikant radcowski

Kancelaria CSW Więckowska i Partnerzy Radcy Prawni,
Poznań

Sposób zabezpieczenia interesów podwykonawcy w kontekście przepisu art. 647¹ Kodeksu Cywilnego

Monika Obtulowicz

Artykuł 647¹ wprowadzony został do Kodeksu Cywilnego ustawą z dnia 14 lutego 2003 r. o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie w dniu 24 kwietnia 2003 r.

Przepis ten został wprowadzony do polskiego ustawodawstwa w celu zabezpieczenia interesów podwykonawców robót budowlanych – małych i średnich przedsiębiorców, którzy często będąc najbardziej zależnymi podmiotami w ramach realizacji inwestycji budowlanej, nie otrzymywali wynagrodzenia za wykonane prace. Realizacja tego założenia polegać miała na przyjęciu solidarnej odpowiedzialności inwestora i wykonawcy za zobowiązania powstałe w związku z wykonywaniem robót budowlanych na rzecz inwestora.

Zgodnie z treścią przepisu art. Artykuł 647¹ k.c. § 2 *Do zawarcia przez wykonawcę umowy o roboty budowlane z podwykonawcą jest wymagana zgoda inwestora. Jeżeli inwestor, w terminie 14 dni od przedstawienia mu przez wykonawcę umowy z podwykonawcą lub jej projektu, wraz z częścią dokumentacji dotyczącą wykonania robót określonych w umowie lub projekcie, nie zgłosi na piśmie sprzeciwu lub zastrzeżeń, uważa się, że wyraził zgodę na zawarcie umowy.*

Realizacji w/w założeń ma kluczowe znaczenie dla powstania solidarnej odpowiedzialności inwestora, a tym samym dla zabezpieczenia interesów podwykonawcy.

Wyjaśnienia wymaga treść w/w przepisu dotycząca zgody inwestora. „Zgoda inwestora nie ma charakteru przesłanki skuteczności ani ważności umowy z podwykonawcą, ponieważ okoliczność, czy dłużnik wykonywa zobowiązanie sam, czy też posługuje się innymi osobami stosunkowo rzadko ma znaczenia z punktu widzenia interesu wierzyciela.” (tak SN w wyroku z dnia 30 maja 2006 r. IV CSK 61/06) Wobec tego zgoda inwestora nie jest niezbędna dla zawarcia umowy o roboty budowlane przez generalnego wykonawcę i podwykonawcę. Zgoda inwestora jest jedynie i jednocześnie – aż – warunkiem powstania jego solidarnej odpowiedzialności z wykonawcą za zobowiązania z tytułu wynagrodzenia należnego podwykonawcy.

Podczas praktyki orzeczniczej zarysowała się rozbieżność co do formy, w jakiej powinna być wyrażona zgoda inwestora wymagana przez przepis art. 647¹ k.c. Według jednego z nurtów, zgody należy udzielić w formie, która jest wymagana do ważności czynności, której dotyczy. Wobec tego zaś, że § 4 art. 647¹ wymaga dla ważności umowy pomiędzy wykonawcą a podwykonawcą formy pisemnej pod rygorem nieważności, także zgoda inwestora winna być wyrażona w takiej formie. Drugi z nurtów orzecznictwa w powołaniu na treść regulacji zawartej w § 2 omawianego przepisu tj. niezgłoszenie przez inwestora zastrzeżeń do treści przedstawionej umowy w ciągu 14 dni podnosi, iż zgoda inwestora może być udzielona w każdy możliwy sposób, który dostatecznie ją uzewnętrznia.

Problematyczna z punktu widzenia podwykonawcy jest również kwestia przeprowadzenia postępowania poprzedzającego wyrażenie zgody przez inwestora, tj. przedstawienia inwestorowi przez wykonawcę umowy zawartej z podwykonawcą. Jedno z zapatrywań wymaga, by dla osiągnięcia skutku w postaci solidarnej odpowiedzialności inwestora niezbędne było przedstawienie pełnej umowy lub jej projektu wraz z odpowiednią częścią dokumentacji dotyczącą przewidywanego zakresu prac podwykonawcy. Według drugiego z poglądów, skuteczne wyrażenie zgody przez inwestora nie wymaga poprzedzenia jej określonymi działaniami, art. 647¹ § 2 przewiduje

bowiem tylko jedną z możliwych sytuacji, w której dojść może do uzyskania zgody inwestora. „Inwestor może jednak także wyrazić skutecznie zgodę czerpiąc wiedzę o niezbędnych danych z innych źródeł; istotne jest jedynie to, by zindywidualizował swoją zgodę podmiotowo i przedmiotowo. Wystarczająco chroni jego interes konieczność udowodnienia mu przez podwykonawcę, że wyraził zgodę na zawarcie określonej umowy z podwykonawcą.” (tak: SN w uchwale z dnia 29 kwietnia 2008 r. do sygn. akt: III CZP 6/08) To zapatrywanie dąży do najpełniejszej realizacji ochronnego celu art. 647¹ k.c. to jest zapewnienia podwykonawcy należytej zapłaty.

Podsumowując stwierdzić należy, iż ważność umowy pomiędzy wykonawcą a podwykonawcami nie jest uzależniona od wyrażenia przez inwestora jakiegokolwiek zgody w jakiegokolwiek formie.

Od zgody inwestora uzależnione jest jednak powstanie solidarnej odpowiedzialności za zobowiązanie wykonawcy powstałe w ramach wykonania przedmiotowej umowy.

Zgodnie z orzecznictwem *zgoda inwestora ma dotyczyć zawarcia przez wykonawcę umowy o roboty budowlane z podwykonawcą, a więc konkretnej umowy, o określonej treści, zawartej, lub przynajmniej wstępnie uzgodnionej ze zindywidualizowanym podmiotem w zakresie wszystkich istotnych postanowień, szczególnie tych, które decydują o wysokości wynagrodzenia.* tak: SN w uchwale z dnia 29 kwietnia 2008 r. do sygn. akt: III CZP 6/08) W związku z powyższym stwierdzić należy, iż nie wystarczy dla spełnienia przesłanki z art. 647¹ § 2 k.c. jakakolwiek blankietowa zgoda, ogólnie na umowę pomiędzy wykonawcą a podwykonawcą. Zgoda inwestora każdorazowo dotyczyć musi zatem skonkretyzowanej umowy.

W przypadku przyjęcia zgody dorozumianej, w sytuacji milczenia inwestora, niezbędne jest spełnienie przesłanki w postaci przedstawienia inwestorowi przez wykonawcę umowy zawartej z podwykonawcą lub jej projektu, wraz z odpowiednią częścią dokumentacji dotyczącą przedmiotu umowy. Ponadto dla przyjęcia milczenia inwestora jako jego zgody niezbędne jest aby treść przedłożonej inwestorowi umowy obejmowała wszystkie istotne postanowienia, uwzględniane przy określaniu odpowiedzialności solidarnej inwestora, w szczególności zakres robót wykonywanych przez podwykonawcę, bowiem to treść przedłożonej inwestorowi umowy określa granice jego solidarnej odpowiedzialności. Milcząca, dorozumiana zgoda inwestora odnosi się jedynie do zobowiązań wynikających z przedłożonych dokumentów, innymi słowy, domniemywać zgody inwestora można jedynie w stosunku do tego, co zostało mu faktycznie przedstawione.

Zgodnie z prezentowanym orzecznictwem zachowanie powyższej procedury polegającej na przedłożeniu inwestorowi umowy bądź jej projektu zawierającego podstawowe założenia umowne, w szczególności z zakresem przewidzianych robót podwykonawcy nie jest niezbędne w sytuacji wyrażenia zgody przez inwestora w sposób czynny. Wówczas wystarczającym dla ochrony interesów inwestora będzie przyjęcie, iż jego wiedza o przedmiocie i potrzebach realizacyjnych projektowanej lub prowadzone inwestycji wystarcza do uznania jego odpowiedzialności.

Przypomnieć należy, iż forma zgody inwestora jest dowolna, dostatecznie ją ujawniająca i interpretowana winna być w myśl przepisu art. 60 k.c. zgodnie z ogólnymi zasadami wykładni oświadczeń woli.

W związku z powyższym, stwierdzić należy, iż podwykonawca dla

zabezpieczenia własnych interesów i zapewnienia sobie możliwości ewentualnego dochodzenia wynagrodzenia od inwestora, winien domagać się od wykonawcy przedstawienia potwierdzenia przez niego inwestorowi umowy zawartej z podwykonawcą i zgody, którą inwestor wyraził. Wydaje się również, iż w sytuacji braku możliwości otrzymania takiego potwierdzenia, podwykonawca winien samodzielnie przedłożyć inwestorowi treść umowy z wykonawcą, domagając się wyrażenia zgody na piśmie, ew. potwierdzenia otrzymania umowy wraz z niezbędną dokumentacją.



Monika Obtułowicz
adwokat

Kancelaria Prawnicza Cabała Mazur Grochowska S.C.
Nowy Sącz

Przedawnienie prawa do urlopu wypoczynkowego oraz roszczeń z tytułu niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego

Daniel Augustyn

Urlop wypoczynkowy.

Zgodnie z art. 161 Kodeksu pracy (KP) pracodawca jest obowiązany udzielić pracownikowi urlopu w tym roku kalendarzowym, w którym pracownik uzyskał do niego prawo.

Urlop wypoczynkowy przysługuje osobom zatrudnionym na podstawie umowy o pracę, a także mianowania, powołania i wyboru.

Osoba, która po raz pierwszy podjęła pracę w danym roku kalendarzowym, prawo do urlopu wypoczynkowego uzyskuje z upływem każdego miesiąca pracy. Osobie takiej należy się wtedy 1/12 rocznego urlopu, przy czym z każdym kolejnym miesiącem dni wolnych jest proporcjonalnie więcej. Zatem pracownik nabywa prawo do urlopu częściowego z dołu, za każdy miesiąc.

Natomiast prawo do kolejnych urlopów w kolejnych latach będzie przysługiwało pracownikowi z góry w każdym następnym roku kalendarzowym. Nie ma tu znaczenia, czy pracownik jest zatrudniony na czas określony czy też nieokreślony, lecz istotnym czynnikiem okazuje się staż pracy danej osoby, gdyż ma on wpływ na długość należnego w danym roku kalendarzowym urlopu wypoczynkowego. Jak wskazano powyżej, ilość dni urlopu wypoczynkowego przysługuje pracownikowi w zależności od stażu jego pracy, i tak jest to 20 dni gdy pracownik jest zatrudniony krócej niż 10 lat i 26 dni – gdy pracownik jest zatrudniony co najmniej 10 lat.

Urlopy powinny być udzielane zgodnie z planem urlopów. Plan urlopów ustala pracodawca, biorąc pod uwagę wnioski pracowników i konieczność zapewnienia normalnego toku pracy. Wyjątek od obowiązku udzielenia urlopu w tym roku, w którym pracownik nabył do niego prawo, jest przewidziany w art. 168 KP, gdzie przewidziano, iż urlopu niewykorzystanego w terminie ustalonym zgodnie z art. 163 KP należy pracownikowi udzielić najpóźniej do dnia 30 września następnego roku kalendarzowego.

Możliwość wykorzystania zaległego urlopu nie dotyczy części urlopu udzielanego na żądanie zgodnie z art. 167² KP.

Zatem z dniem 30 września rozpoczyna bieg termin przedawnienia roszczenia o urlop zaległy, niewykorzystany w roku nabycia do niego prawa z przyczyn jednej ze stron, z tym bowiem dniem pracownik może dochodzić swego roszczenia jako już wymagalnego.

Po upływie 30 września następnego roku kalendarzowego pracownik może sądowo dochodzić udzielenia urlopu do czasu przedawnienia roszczenia o ten urlop. Jak stwierdził SN w wyroku z dnia 5 grudnia 2000 r.¹, zawiadomienie pracodawcy o rozpoczęciu zaległego urlopu wypoczynkowego nie usprawiedliwia nieobecności pracownika w pracy.

Naruszenie przez pracodawcę obowiązku udzielenia pracownikowi urlopu wypoczynkowego za dany rok do końca pierwszego kwartału (obecnie do dnia 30 września) następnego roku kalendarzowego nie uprawnia pracownika do rozpoczęcia po tym terminie urlopu bez zgody pracodawcy.²

Roszczenie o udzielenie urlopu wypoczynkowego podlega przedawnieniu

W dotychczasowym stanie prawnym roszczenia ze stosunku pracy, zarówno majątkowe jak i niemajątkowe, ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym dane roszczenie stało się wymagalne, zgodnie z art. 291 KP. Według uchwały składu siedmiu sędziów SN z dnia 20 lutego 1980 r.³, mającej moc zasady prawnej, bieg przedawnienia roszczenia pracownika o urlop wypoczynkowy rozpoczyna się ostatniego dnia roku kalendarzowego, w którym pracownik nabył prawo do urlopu (art. 291 § 1 w zw. z art. 161 KP), chyba że szczególne przepisy kodeksu pracy lub innych aktów normatywnych przewidują obowiązek udzielenia przez pracodawcę urlopu w innych terminach.

Z kolei przedawnienie roszczenia o urlop niewykorzystany zgodnie z planem urlopów rozpoczyna bieg z ostatnim dniem pierwszego kwartału następnego roku kalendarzowego. Zachodzi to wówczas, gdy terminu wykorzystania urlopu nie wyznaczono lub przesunięto go poza pierwszy kwartał następnego roku kalendarzowego.

W następstwie przedłużenia od dnia 1 stycznia 2012 r. z 3 do 9 miesięcy okresu w którym – zgodnie z art. 168 k.p. – należy udzielić urlopu za poprzedni rok, wskazany w powołanej wyżej uchwale SN pierwszy kwartał należy zastąpić trzecim kwartałem. Oznacza to, że przedawnienie roszczenia o urlop niewykorzystany zgodnie z planem urlopów rozpoczyna bieg 30 września następnego roku. Należy przyjąć, iż przedłużony o dwa kwartały okres przedawnienia stosuje się nie tylko do urlopu za 2011 r., ale także do urlopów zaległych z poprzednich lat, jeżeli nie uległy one przedawnieniu na podstawie przepisów dotychczasowych.⁴

Bieg przedawnienia tego roszczenia ulega zawieszeniu w czasie urlopu wychowawczego – art. 293¹ KP.

² Jaśkowski K. (red.), Maniewska E. *Kodeks pracy*. Tom I. Komentarz. Ustawy towarzyszące z orzecznictwem. Europejskie prawo pracy z orzecznictwem, Wydanie IX (LEX) 2014 r.

³ V PZP 6/79, OSNCP 1980, nr 7–8, poz. 131

⁴ Jaśkowski K. (red.), Maniewska E. *Kodeks pracy*. Tom I. Komentarz. Ustawy towarzyszące z orzecznictwem. Europejskie prawo pracy z orzecznictwem, Wydanie IX (LEX) 2014 r.

Przedawnienie roszczenia o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany w naturze, a nieprzedawniony urlop wypoczynkowy.

Urlopem niewykorzystanym, za który przysługuje ekwiwalent pieniężny, jest zarówno urlop bieżący, jak i urlop zaległy. Potwierdza to wyrok SN z dnia 24 stycznia 1974 r.⁵, w którym przyjęto, że prawo do niewykorzystanych urlopów zaległych z powodu rozwiązania stosunku pracy i niemożności ich wykorzystania w okresie wypowiedzenia przekształca się w prawo do ekwiwalentu pieniężnego za te urlopy.

Za urlopy zaległe ekwiwalent pieniężny przysługuje w pełnym, niewykorzystanym przez pracownika wymiarze, pod warunkiem, że nie doszło jeszcze do przedawnienia prawa do tego urlopu. To że ekwiwalent pieniężny przysługuje tylko za urlopy nieprzedawnione potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 marca 2001 r.⁶ dotyczącym rozpoczęcia biegu przedawnienia roszczenia o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop.

Zgodnie z tezą tego wyroku SN z dniem rozwiązania stosunku pracy, prawo pracownika do urlopu wypoczynkowego w naturze przekształca się w prawo do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop.

W tym też dniu rozpoczyna bieg termin przedawnienia roszczenia o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystane w naturze, a nieprzedawnione urlopy wypoczynkowe.

Roszczenie o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop

przedawnia się z upływem 3 lat od dnia jego wymagalności, którym w tym przypadku jest dzień ustania zatrudnienia.

Jeżeli do tego dnia roszczenie o udzielenie urlopu w naturze nie uległo przedawnieniu, to przez 3 lata od dnia zatrudnienia można dochodzić roszczenia o ekwiwalent pieniężny za ten urlop.

Podsumowanie

Roszczenie o ekwiwalent przedawnia się z upływem lat trzech od wymagalności roszczenia – najczęściej jest to data rozwiązania stosunku pracy. Z kolei rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia roszczenia o urlop wypoczynkowy następuje bądź z końcem roku kalendarzowego, za który urlop przysługuje, bądź najpóźniej z końcem trzeciego kwartału roku następnego, jeżeli urlop został przesunięty na ten rok z przyczyn leżących po stronie pracownika lub pracodawcy. Przedawnienie roszczenia o urlop niewykorzystany zgodnie z planem urlopów rozpoczyna bieg 30 września następnego roku.



Daniel Augustyn
adwokat

Kancelaria Prawnicza Cabała Mazur Grochowska S.C.
Nowy Sącz

⁵ III PRN 41/73, OSNC 1974/10/181
⁶ I PKN 336/00, OSNP 2003/1/14, PiZS 2002/6/37, M.Prawn. 2003/3/130

Z ŻYCIA KANCELARII

SPOTKANIE W SZCZAWNICY, 17-19 PAŹDZIERNIKA 2014

Kancelaria Cabała, Grochowska S.C.

W dniach 17–19 października w Szczawnicy odbyło się spotkanie Członków Stowarzyszenia Prawników Iuris Link. Wyjazd był zorganizowany przez Kancelarię Cabała, Grochowska s.c z Nowego Sącza i Gorlic. Pierwszego dnia spotkaliśmy się na kolacji w Bacówce w Jaworkach, podczas której zastanawialiśmy się nad kolejnymi publikacją do biuletynu Iuris Link. Mecenas Aurelia Koksztys-Łuć z Jeleniej Góry, przejęła obowiązki Sekretarza i przez cały wieczór notowała najlepsze pomysły do nowych numerów. Drugiego dnia, pomimo niesprzyjającej aury pogodowej nie zrezygnowaliśmy z planów zdobycia Palenicy – Szczytu w Małych Pieninach. Przewodnikiem wycieczki górskiej był wiceprezes Stanisław Cabała oraz adwokat Monika Obtulowicz. Nie zważając na błoto oraz deszcz udało Nam się dotrzeć na samą górę. Podczas wspinaczki mogliśmy cieszyć się wspaniałymi krajobrazami i mieliśmy również okazję spróbować oscypków

w górskiej bacówce. W pierwotnym planie Walne Zebranie Członków Stowarzyszenia Iuris Link miało się odbyć w Schronisku na Durbaszcze, ale Zarząd zdecydował o przeniesieniu obrad do Bacówki w Jaworkach. Obradujący podjęli uchwałę o przyjęciu do Stowarzyszenia dwóch nowych Członków: adwokat Monikę Obtulowicz z Nowego Sącza oraz adwokat Monikę Makowską z Bełchatowa. Nowe Członkinie zostały ciepło przyjęte do grona Stowarzyszenia Iuris Link. Podczas obrad zdecydowano również, że następne Wyborcze Spotkanie Iuris Link zorganizuje mecenas Aurelia Koksztys-Łuć i Bartosz Łuć w dniach 22 – 24 maja 2015 w Szklarskiej Porębie. Wieczór zakończyliśmy w Owczarni Muzycznej przy muzyce granej na żywo przez zespół Partyzant. Wyjazd był nie tylko okazją do merytorycznych dyskusji podczas Walnego Zebrania Członków Iuris Link, ale przede wszystkim sposobnością do spędzenia czasu w gronie znajomych.



Kancelaria Radców Prawnych Biel, Judek, Poczobut – Odlanicki, Szczecin

W dniu 6 listopada br w Łodzi na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego odbyła się kolejna konferencja organizowana przez Sąd Arbitrażowy przy Krajowej Izbie Gospodarczej. W konferencji uczestniczyła r.pr. Anna Biel z kancelarii Biel, Judek, Poczobut – Odlanicki Sp. p. ze Szczecina, także arbiter Sądu Arbitrażowego Pomorza Zachodniego przy Północnej Izbie Gospodarczej w Szczecinie. Temat konferencji „Postępowanie arbitrażowe” zdominowała dyskusja na temat autonomii woli stron postępowania arbitrażowego oraz roli zespołu orzekającego w zakresie kształtowania zasad i sposobu prowadzenia postępowania dowodowego. Konferencję otworzył prof. dr. hab. Wojciech Katner oraz prof. dr. hab. Agnieszka Liszewska. Ciekawe wystąpienia i odmienne poglądy na temat kompetencji sądu polubownego zaprezentowali prof. dr hab. A.Szumański oraz prof. zw. dr hab. Karol Weitz. „Hitem” okazał się zapis nowego regulaminu Sądu Arbitrażowego przy Krajowej Izbie Gospodarczej wprowadzający możliwość przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka w sposób dwuetapowy, poprzez pisemne oświadczenie, a następnie uzupełniające przesłuchanie na rozprawie. Kolejna konferencja została zaplanowana w listopadzie przyszłego roku we Wrocławiu. Gorąco zachęcam do uczestnictwa.



Jedenastego listopada 1989 roku w wolnej Polsce po raz pierwszy w Goleniowie została zorganizowana impreza biegowa pod nazwą Goleniowska Miła Niepodległości. Celem głównym tych biegów było uczczenie rocznicy Odzyskania Niepodległości przez Polskę, poprzez organizację imprezy biegowej dla dzieci, młodzieży i dorosłych. Od tamtej daty wszystkie kolejne rocznice Odzyskania Niepodległości przez Polskę w Goleniowie obchodzone są na biegowo. Wraz z warszawskimi biegami Goleniów organizuje je nieprzerwanie od 26 lat. Są to najstarsze biegi w Polsce upamiętniające dzień Narodowego Święta Niepodległości.

W biegu w tym roku wystartowali także nasi mecenasi, i tak Mecenase Krzysztof Judek – partner Kancelarii osiągnął czas 54 min i 20 sekund, z kolei czas mecenasa Łukasza Korejwo to 57:00 minut. Gratulacje.



Kancelaria CSW Więckowska i Partnerzy Radcy Prawni, Poznań

W mijającym roku Zespół Kancelarii:

- dwukrotnie trzymał kciuki za udane debiuty swoich Klientów. Po pracy związanej z doradztwem prawnym dla Spółek: LABO PRINT SA (debiut na NewConnect), BRIJU SA i CDRL SA (debiuty na rynku głównym GPW), oczekiwanie na dzień debiutu było, jak zawsze, emocjonujące. Współpraca miała też szczególne walory estetyczne, wynikające z branży tych Spółek. LABO PRINT to nowoczesna drukarnia cyfrowa, specjalizująca się w druku wielkoformatowym, BRIJU to bowiem producent pięknej biżuterii, a COCCODRILLO uroczych ubrań i dodatków dla dzieci. Wszystkie debiuty były udane, a pamiętajmy, że na Gieldzie w tym roku nie było łatwo,



- w ostatnich dniach zakończył także obsługę prawną znaczących przedsięwzięć inwestycyjnych i pozyskał podobne doradztwo dla kolejnych spółek,
- uczestniczył w „wielkiej przeprowadzce” siedziby Oddziału Kancelarii w Warszawie. Po niemal dziesięciu latach bytności w ścisłym centrum stolicy, przenieśliśmy się z Al. Jerozolimskich na Mokotów, ul. Orzycką 6. Wydarzenie to wiąże się ze współpracą, jaką nawiązaliśmy z PKF Konsult S.A, jedną z czołowych firm audytorskich w Polsce,
- wspierał duchowo Karolinę Kacprzak i Anię Hoffmann podczas egzaminów na aplikację. Karolina pięknie zdała ostatni już egzamin i pozostał jej tylko końcowy – radcowski. Czekamy zatem na piątego już radcę spośród prawników, którzy w ostatnich latach odbywali u nas aplikację. Ani pozostał jeszcze tylko rok,
- odśpiewywał sto lat przy okazji urodzin i imienin (to do wyboru jubilatów i solenizantów) każdego z nas. Zawsze jest to okazja do miłego, nieformalnego spotkania i radości z udanych, wzajemnych relacji.



Adwokacka Spółka Partnerska Łuć i Koksztys-Łuć, Jelenie Góra

Ogromny sukces sportowy adwokat Aurelii Koksztys-Łuć

W dniach 10–14 września 2014 roku odbywała się w Krakowie Jubileuszowa, bo XXV Letnia Spartakiada Prawników. Rywalizacja sportowa toczyła się w 35 dyscyplinach. Uczestnikami Spartakiady byli przedstawiciele wszystkich zawodów prawniczych: adwokacki, radcowie prawni, sędziowie, prokuratorzy, notariusze i komornicy.

Adwokat Aurelia Koksztys-Łuć otrzymała Puchar ufundowany przez prezesa Naczelnej Rady Adwokackiej dla Najlepszego Sportowca Adwokata XXV Spartakiady Prawników. Pani Mecenasa zdobyła 5 złotych medali w dyscyplinach: piłka siatkowa, piłka siatkowa plażowa, piłka nożna, badminton debel i przeciąganie liny oraz jeden srebrny medal w koszykówce. Zdobyte złote medale w piłce siatkowej było szczególnie cenne, ponieważ drużyna siatkarek DOLNY ŚLĄSK walczyła w finale o zwycięstwo od 7 siedmiu lat zawsze o kilka punktów przegrywając z Warszawą. Tym razem dolnośląskie prawniczki były lepsze.

Gratulujemy sukcesów, jak co roku i życzymy dalszych, na kolejnych Spartakiadach Prawników.

Posiedzenie plenarne Naczelnej Rady Adwokackiej w Sudetach.

W dniach od 20 do 21 września br. w Pałacu Wojanów koło Jeleniej Góry odbyło się posiedzenie plenarne Naczelnej Rady Adwokackiej. Członków NRA ugościła Izba Adwokacka w Wałbrzychu a organizatorem spotkania byli członkowie Iuris Link – Adwokat Bartosz Łuć i adw. Aurelia Koksztys-Łuć. Posiedzenie było okazją do spotkania członków naszego stowarzyszenia, których obecność na spotkaniach Iuris Link nie jest częsta z uwagi na ogrom obowiązków samorządo-





wych. W Karkonoszach gościliśmy nasze koleżanki: adwokat Ewę Krasowską (Rzecznika Dyscyplinarnego NRA) oraz adwokat Joannę Kaczorowską (Dziekana Okręgowej Rady Adwokackiej w Płocku).



Mecz Memoriałowy o Puchar im. Mecenasa Władysława Koksztysa

28 września 2014 roku odbyło się w Jeżowie Sudeckim kolejne już IX spotkanie piłkarskie, jak zwykle poświęcone pamięci kolegi, przyjaciela, ojca i dziadka Mecenasa Władysława Koksztysa. Po dwóch stronach boiska stanęły Drużyna Prawników, w której wystąpili obok prawników, ich przyjaciele i sympatycy pod wodzą



kapitana adw. Aurelii Koksztys-Łuć oraz Drużyna Koksztysów, składająca się z synów Mecenasa Władysława Koksztysa Macieja, Piotra i Tomasza oraz rodziny i przyjaciół, nie związanych ze środowiskiem prawniczym. Tym razem Puchar trafił do Drużyny Prawników, która pokonała drużynę Koksztysów 15:1. Królem strzelców został adwokat Jakub Szmigiel. Na naszych przyjaciół Prawników, jak zawsze od lat mogliśmy liczyć. Nie zawiedli.

Członkowie IURIS LINK kibicowali siatkarzom w Mistrzostwach Świata.

W trakcie Mistrzostw Świata w Piłce Siatkowej, na jednym z najważniejszych meczów reprezentacji Polski z reprezentacją Rosji. W trakcie transmisji telewizyjnej uwagę zwracał przesympatyczny i wesoły kibic. Wydał nam się znajomy, gdyż do złudzenia przypominał jednego z członków Iuris Link. Nasze podejrzenia sprawdziły się. Kibicem okazał się miłośnik siatkówki, Przewodniczący Komisji Rewizyjnej Stowarzyszenia Iuris Link, adwokat Jerzy Szczepaniak z Łodzi. Jesteśmy przekonani, że zwycięski wynik meczu był Jego osobistą zasługą!

We Wrocławiu naszym sportowcom kibicowali Aurelia Koksztys-Łuć i Bartosz Łuć. Tu też Polacy odnieśli sukces.



Podróż po Bałkanach i Bieg Powstania Warszawskiego

Adwokat Bartosz Łuć realizując swoją pasję podróżniczą, wraz z kolegami adwokatami przejechał na motocyklu w ciągu 14 dni sierpnia 5500 km po Bałkanach. Odwiedził między innymi największy na świecie festiwal trąbkarzy „Guca Festival” w Serbii, wyjątkowe Sarajewo w Bośni i Hercegowinie, przepiękny Park Narodowy Durmitor w Czarnogórze, Albanię oraz malownicze Jezioro Ohrydzkie



w Macedonii Motocykliści zapędzili się aż do Grecji, zawracając dopiero na Halkidiki. W przyszłym roku Maroko.

Wcześniej Adwokat Bartosz Łuć spróbował swoich sił w X Biegu Powstania Warszawskiego na dystansie 10 km. Udało mu się go ukończyć poprawiając rekord życiowy na tym dystansie aż o 10 minut.



Nowa aplikantka

Do zespołu Adwokackiej Spółki Partnerskiej Łuć i Koksztys-Łuć dołączyła Dominika Pajdzik, absolwentka Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego, która we wrześniu br. zdała egzamin wstępny na aplikację adwokacką i została wpisana na listę aplikantów adwokackich prowadzoną przez Okręgową Radę Adwokacką w Wałbrzychu. W trakcie studiów otrzymywała stypendium Rektora dla Najlepszych Studentów, obroniła pracę magisterską z zakresu postępowania administracyjnego i sądowoadministracyjnego pod kierownictwem prof. dr hab. Barbary Adamiak. Od stycznia 2015 r. rozpocznie aplikację adwokacką pod patronatem Mecenasa Aurelii Koksztys-Łuć.

WARSZTATY „SAMOTNI RODZICE – ALIMENTY, ŚWIADCZENIA, ULGI I INNE UDOGODNIENIA”

Anna Szczepaniak, Anna Kowalkiewicz

W dniu 13 listopada 2014 r. Łódzki Kongres Kobiet zorganizował warsztaty dla samotnych rodziców pt. „Samotni rodzice – alimenty, świadczenia, ulgi i inne udogodnienia”. Warsztaty były prowadzone przez członkinie Stowarzyszenia Iuris Link – adwokat Annę Szczepaniak i adwokat Annę Kowalkiewicz. Omówione zostały przesłanki dochodzenia alimentów przed sądem i w postępowaniu egzekucyjnym, świadczenia z funduszu alimentacyjnego oraz świadczenia rodzinne. Warsztaty miały formę otwartej dyskusji, w której uczestniczyli wszyscy zainteresowani. Pokazały, że na temat dochodzenia przed sądem i egzekucji alimentów można rozmawiać bez końca. Choć są sytuacje kiedy prawo bywa bezsilne wobec osób

uporczywie uchylających się od płacenia alimentów na dziecko, cieszymy się, że mogłyśmy odpowiedzieć na wiele pytań i służyć radą. Listopadowe warsztaty są kontynuacją panelu z zakresu prawa rodzinnego, który odbył się na II – Łódzkim Kongresie Kobiet z udziałem członków naszego Stowarzyszenia. Gościem warsztatów była polityk, a także wieloletnia działaczka na rzecz równouprawnienia i przeciwdziałania przemocy, kanclerz Polsko – Japońskiej Wyższej Szkoły Technik Komputerowych w Warszawie i mama dwójki dzieci – Barbara Nowacka. Warsztaty były również okazją do zaprezentowania działalności Stowarzyszenia Prawników Iuris Link i zapoznania się z naszym biuletynem.



BEŁCHATÓW

Kancelaria Adwokacka Adwokat Monika Makowska



Od 1 marca 2012 roku prowadzę Indywidualną Kancelarię Adwokacką Adwokat Monika Makowska z siedzibą w Bełchatowie przy ul. Piłsudskiego 10. Jestem absolwentką Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Wrocławskiego. W latach 2007 – 2011 odbywałam aplikację adwokacką w Okręgowej Radzie Adwokackiej w Częstochowie. W swojej kancelarii oferuję wszechstronną pomoc prawną na rzecz osób fizycznych i podmiotów gospodarczych zarówno w postępowaniu sądowym jak i w sprawach pozasądowych. Zajmuję się sporządzaniem opinii prawnych, udzielaniem pisemnych i ustnych porad prawnych, prowadzeniem negocjacji i udziałem w mediacjach, reprezentacją Klientów przed sądami, organami administracji publicznej oraz innymi instytucjami, świadczeniem usług głównie z zakresu: prawa cywilnego, prawa rodzinnego i opiekuńczego, prawa gospodarczego i handlowego, a także kompleksową obsługą prawną podmiotów gospodarczych. W czerwcu 2013 roku ukończyłam Podyplomowe Studia Akademia Spółek w Katedrze Prawa Gospodarczego w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie. Biegle posługuję się językiem niemieckim.

KANCELARIA ADWOKACKA ADWOKAT MONIKA MAKOWSKA

ul. Piłsudskiego 10
 97–400 Bełchatów
 tel. 606626824
adw.m.makowska@gmail.com



JELENIA GÓRA

Adwokacka Spółka Partnerska Łuć i Koksztys-Łuć



Aurelia Koksztys-Łuć i Bartosz Łuć prowadzą działalność jako adwokaci od 1 stycznia 2000 r. Wcześniej, w 1994 r. ukończyli studia prawnicze na Uniwersytecie Wrocławskim a następnie odbyli aplikację sądową w Sądzie Okręgowym w Jeleniej Górze oraz aplikację adwokacką w Izbie Adwokackiej w Wałbrzychu, pracując w jednej z wiodących spółek prawniczych w Jeleniej Górze. Ugruntowana wiedza, długoletnia praktyka i doświadczenie uzyskane w sądach i pod opieką znakomitych patronów pomogło im zgromadzić odpowiedni zespół prawników i utworzyć jedną z pierwszych partnerskich spółek prawniczych.

Wspólnicy mają za sobą kilkanaście lat doświadczenia w świadczeniu pomocy prawnej w zasadzie we wszystkich dziedzinach prawa, poczynając od spraw sądowych, poprzez skomplikowane przekształcenia spółek prawa handlowego, tworzenie nowych podmiotów prawa, likwidacje i upadłości, postępowania administracyjne i rejestrowe, na doradztwie prawnym kończąc. Aktualnie spółka stale obsługuje kilkanaście różnego rodzaju podmiotów, w tym prywatne spółki prawa handlowego, podmioty powiązane z samorządem terytorialnym, podmioty lecznicze, przedsiębiorstwa i spółdzielnie. Partnerzy spółki indywidualnie prowadzą sprawy ze wszystkich dziedzin prawa, starając się jednak specjalizować w wybranych zagadnieniach. Położenie Jeleniej Góry na styku trzech granic sprzyja również aktywności w zakresie szeroko rozumianej pomocy prawnej świadczonej podmiotom zagranicznym. Obaj partnerzy ukończyli podyplomowe studia z zakresu praktycznego zastosowania prawa europejskiego.

Spółka dysponuje położonym 100 metrów od sądów lokalem o powierzchni 160 m² pozwalającym prowadzić działalność w komfortowych warunkach zarówno dla prawników jak i ich klientów. Wspólnicy i współpracownicy władają najpopularniejszymi językami obcymi, w związku z tym spółka może zapewnić obsługę w języku niemieckim, angielskim i rosyjskim.

Aktualnie w Spółce pracuje troje aplikantów adwokackich: Paweł Dziekiewicz, Anna Kaszuba, Dyżma Bebak oraz Dominika Pajdzik. Nad pracą biura czuwa Kierownik Biura w osobie Sylwii Grześ. Wspólnicy stale współpracują również ze spółką Recompensum kierowaną przez Olafa Hambergera.



Aurelia Koksztys-Łuć zajmuje się w szeroko rozumianym prawem cywilnym. Jest specjalistką prawa rodzinnego (w szczególności w zakresie rozwodów i podziałów majątku) oraz prawa nieruchomości. Współpracuje z innymi kancelariami adwokackimi w ramach projektu Divortium – Kancelaria Prawa Rodzinnego i Rozwodów. Drugą specjalizację stanowią sprawy gospodarcze i prawo handlowe. Pracę magisterską obroniła pod kierunkiem Profesora Józefa Frąckowiaka. Wiedzę i doświadczenie wykorzystuje w spółce przy tworzeniu i nadzorowaniu funkcjonowania podmiotów prawa handlowego. Zasiada również w Radzie Nadzorczej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Ponadto dzięki biegłej znajomości języka niemieckiego została wpisana

na listę adwokatów polecanych przez Konsulat RFN i obsługuje klientów niemieckojęzycznych.

Jej pozycja zawodowa uznana została również przez środowisko Adwokatury. Od 10 lat jest wykładowcą Komisji Szkolenia Aplikantów a od 2013 r. pełni funkcję Prezesa Sądu Dyscyplinarnego przy Izbie Adwokackiej w Wałbrzychu.



Bartosz Łuć od lat zajmuje się prowadzeniem skomplikowanych procesów w sprawach cywilnych odszkodowawczych. Ponadto jest specjalistą w sprawach administracyjnych i sądowno-administracyjnych. Do jego największych prawniczych sukcesów zaliczyć należy skuteczną skargę konstytucyjną zakończoną uchynieniem niekonstytucyjnego przepisu. Dzięki wieloletniej obsłudze podmiotów leczniczych posiada wiedzę i doświadczenie w szeroko rozumianym prawie medycznym. Od lat

zajmuje się doradztwem prawnym dla przedsiębiorców, jednostek samorządu terytorialnego, stowarzyszeń i fundacji. Występuje również w procesach sądowych w sprawach klientów indywidualnych.

Od początku swojej kariery zawodowej aktywnie uczestniczy w działalności Adwokatury, jako członek komisji merytorycznych przy Naczelnej Radzie Adwokackiej oraz wykładowca w ramach szkoleń dla aplikantów adwokackich. Od 2009 r. jest prezesem Stowarzyszenia Prawników Iurislink. W 2013 r. został członkiem Okręgowej Rady Adwokackiej w Wałbrzychu.

ADWOKACKA SPÓŁKA PARTNERSKA ŁUĆ I KOKSZTYS-ŁUĆ

ul. Grottgiera 12/1-2
58-500 Jelenia Góra
KRS 0000204023
Tel. +48 75 75 356 30
Fax. +48 75 75 356 40
Handy +48 600 432 253

email:
kancelaria@adwokaci-online.pl
Strona internetowa:
www.adwokaci-online.pl



JELENIA GÓRA

Kancelaria Adwokacka Piotr Nachmann



Adwokat Piotr Nachmann od 2001 r. świadczy pomoc prawną prowadząc swoją działalność, początkowo w ramach adwokackiej spółki partnerskiej, której pozostawał partnerem, a obecnie w ramach Kancelarii Adwokackiej Piotr Nachmann.

Kancelaria Adwokacka Piotr Nachmann stworzona została z myślą o świadczeniu na najwyższym poziomie kompleksowej pomocy prawnej podmiotom gospodarczym oraz osobom prywatnym. W pracach Kancelarii Adwokackiej Piotr Nachmann wykorzystywane jest wieloletnie doświadczenie zawodowe jej założyciela poparte gruntownym przygotowaniem do wykonywania zawodu oraz systematycznym poszerzaniem wiedzy i doskonaleniem zawodowym. Adwokat Piotr Nachmann jest absolwentem Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Wrocławskiego, gdzie także przez trzy lata pracował naukowo. Jest autorem publikacji naukowych z zakresu prawa pracy i prawa konkurencji. Przez lata świadczył pomoc prawną w tworzeniu,

przekształcaniu, łączeniu wielu podmiotów gospodarczych lub procesach ich likwidacji. Sprawował i sprawuje funkcje członka rad nadzorczych spółek prawa handlowego, w tym spółki notowanej na rynku NewConnect Giełdy Papierów Wartościowych, którą na ten rynek także wprowadzał. W ramach działalności Kancelarii adwokat Piotr Nachmann prowadzi sprawy z szeroko rozumianego zakresu prawa cywilnego, prawa pracy, prawa gospodarczego i prawa rodzinnego, a także sprawy karne, w tym sprawy karne gospodarcze. Do współpracy z Kancelarią, w ramach potrzeb, zapraszani są inni adwokaci i radcowie prawni, a także specjaliści innych dziedzin.

Adwokat Piotr Nachmann czynnie uczestniczy w pracach organów adwokatury – sprawował funkcję członka Okręgowej Rady Adwokackiej w Wałbrzychu, a obecnie jest sędzią Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w Wałbrzychu.

Kancelaria mieści się w nowocześnie urządzonej lokalu w Jeleniej Górze przy ul. Grottgiera 3.

KANCELARIA ADWOKACKA PIOTR NACHMANN

ul. Grottgiera 3, 58-500 Jelenia Góra
tel./fax: +48 75 30 70 590
tel. +48 795 949 445
mail: nachmann@interia.pl

KATOWICE · WARSZAWA

Adwokaci i Radcowie Prawni Spółka Komandytowa

Izabella Żyglicka i Wspólnicy

Adwokaci i Radcowie Prawni Spółka Komandytowa Izabella Żyglicka i Wspólnicy to zespół wyjątkowych ludzi pracujących z pasją i chętnie podejmujących nowe wyzwania. Bogate doświadczenie, szeroka i stale aktualizowana wiedza oraz zaangażowanie naszych prawników pozwalają nam skutecznie doradzać Klientom i współtworzyć ich sukces.

Zaufanie naszych Klientów budujemy w oparciu o indywidualne podejście do każdego z nich i przekazywanych nam spraw. Dewizą Kancelarii jest kompleksowość, profesjonalizm i najwyższa jakość świadczonych usług.

Zapewniamy obsługę kompleksowych przedsięwzięć gospodarczych, restrukturyzacji, przekształceń własnościowych, procesów inwestycyjnych, badań due diligence, operacji na rynku kapitałowym, a także negocjacji gospodarczych i mediacji.

Jako Autoryzowany Doradca Rynku New Connect, przygotowujemy młode, prężne firmy do przekształcenia się w spółki akcyjne i pomagamy im w zdobyciu zaufania potencjalnych inwestorów. Naszymi partnerami są tak znane i szanowane organizacje jak Stowarzyszenie Inwestorów Indywidualnych (SII).

Nasza główna siedziba mieści się w Katowicach, w nowoczesnym budynku ALTUS, a w Warszawie, w budynku Warszawskiego Centrum Finansowego znajduje się nasz Oddział. Prowadzimy obsługę prawną w języku angielskim, niemieckim, francuskim, czeskim i rosyjskim.



Izabella Żyglicka jest partnerem zarządzającym i współnikiem Kancelarii. W 1996 roku ukończyła Uniwersytet Śląski, Wydział Prawa i Administracji, Kierunek Prawo. W latach 1996–1997 studiowała w Ecole Nationale de Mines w Nancy (Francja) – Restrukturyzacja i modernizacja przemysłu i regionu. Działalność zawodową w dziedzinie obsługi przed-



siębiorców rozpoczęła w 1996 r. Głównymi obszarami jej działalności są: fundacje i stowarzyszenia, fuzje i przejęcia, obsługa firm zagranicznych, prawo działalności hotelarskiej, prawo informatyczne (IT), prawo spółek i holdingów, prawo własności intelektualnej, prawo zamówień publicznych, rynek kapitałowy i finansowy oraz zwalczanie nieuczciwej

konkurencji. Posługuje się biegle językiem francuskim i angielskim.

Leszek Paterek jest partnerem Kancelarii. W 1994 roku ukończył Uniwersytet Śląski w Katowicach, Wydział Prawa i Administracji, Kierunek: Prawo. Dotychczasowe doświadczenie zawodowe zdobywał w wykonywanej od 1997 roku obsłudze prawnej przedsiębiorców, w Sądzie Rejonowym: Wydziale Cywilnym Nieprocesowym, Wydziale Rejestru Zastawów, Krajowym Rejestrze Sądowym oraz Samorządowym Kolegium Odwoławczym. Prowadzi działalność zawodową dotyczącą głównie: fundacji i stowarzyszeń, fuzji i przejęć, odpowiedzialności członków Zarządów, postępowań grupowych, prawa spółek i holdingów, prawa upadłościowego i naprawczego oraz prywatyzacji i komercjalizacji. Włada biegle językiem francuskim i angielskim.

ADWOKACI I RADCOWIE PRAWNI SPÓŁKA KOMANDYTOWA IZABELLA ŻYGLICKA I WSPÓLNICY

Siedziba:

Ul. Uniwersytecka 13 – budynek
Altus
40–007 Katowice
Tel.: +48 32 603 04 30,
+48 32 603 04 40
Fax: +48 32 603 04 35
e-mail: biuro@kpr.pl

Oddział:

ul. Orzycka 6/1B
02-695 Warszawa
Tel. +48 22 4957639
e-mail: warszawa@kpr.pl
Strona internetowa:
www.kpr.pl

KOSZALIN

Kancelaria Adwokacka Elżbieta Nowak



Kancelaria Adwokacka Elżbiety Nowak aktywnie działa od grudnia 1990 r., jako jedna z pierwszych prywatnych kancelarii w Koszalinie. Od roku 2003 współpracuje z Kancelarią Adwokacką Andrzeja Nowaka, który prowadzi działalność w tym samym lokalu.

Kancelaria Adwokacka Elżbiety Nowak zajmuje się sprawami karnymi, cywilnymi, gospodarczymi, obsługą spółek prawa handlowego

w zakresie prowadzonej przez nie działalności, zagadnieniami prawa europejskiego, a także sprawami rodzinnymi. Prowadzi kompleksową obsługę pozasądową i sądową.

Adwokat Andrzej Nowak prowadzi sprawy z zakresu prawa gospodarczego i karnego (w szczególności sprawy karne gospodarcze) oraz handlowego. Jest on autorem jednego z pierwszych komentarzy do Kodeksu Handlowego (Polski Dom Wydawniczy „Ławica” Warszawa/Poznań 1992 r.).

Współpraca oraz zatrudnienie w Kancelarii osób o stosownie wysokich kwalifikacjach zawodowych pozwala na kompleksową obsługę Klientów krajowych i zagranicznych, także w języku angielskim, francuskim i rosyjskim, zapewniając obsługę we wszystkich wskazanych dziedzinach prawa.

Kancelaria Adwokacka Elżbiety Nowak od wielu lat prowadzi obsługę Klientów krajowych i zagranicznych, świadcząc pomoc prawną i reprezentując podmioty zagraniczne w polskich spółkach prawa handlowego. Utrzymuje ścisły kontakt z wieloma adwokatami i radcami prawnymi, pracującymi w dużych kancelariach prawni-

czych polskich i zagranicznych, wymieniając doświadczenia i wiedzę przydatną do rozwiązywania konkretnych problemów prawnych.

Nadto w zakresie prac wykraczających poza zagadnienia bieżących zagadnień prawnych i ekonomicznych, Kancelaria korzysta z doradztwa biegłych księgowych, ekonomistów, a w przypadkach obligatoryjnego udziału, także z usług współpracujących z kancelarią tłumaczy przysięgłych języka angielskiego, niemieckiego, francuskiego oraz rosyjskiego.

Adwokat Elżbieta Nowak aktywnie działa na rzecz samorządu adwokackiego przy Okręgowej Radzie Adwokackiej w Koszalinie,

jest członkiem Komisji Kształcenia Aplikantów Adwokackich przy Naczelnej Radzie Adwokackiej w Warszawie,

a także jest członkiem Komisji ds. Działalności Publicznej Adwokatury przy Naczelnej Radzie Adwokackiej w Warszawie.

KANCELARIA ADWOKACKA ELŻBIETA NOWAK

Ul. Zwycięstwa 147/2
75-950 Koszalin
Tel./Fax: + 48 94 346 20 46
Handy: + 48 601 726 280

e-mail: jurist@poczta.fm
elzbianowak@adwokatura.pl
elzbieta.nowak@iurislink.pl
www.kancelarie-adwokackie.org

LUBLIN

Kancelaria Adwokacka Senddecki i Partnerzy



Adwokat Piotr Senddecki prowadzi praktykę adwokacką od 1989 r. Zajmuje się głównie sprawami z zakresu prawa cywilnego. Specjalizując się w sprawach gospodarczych uczestniczy, jako doradca w procesach tworzenia nowych i przekształcaniach istniejących podmiotów gospodarczych,

a także w bieżącej obsłudze prawnej spółek. Uczestniczył w postępowaniach prywatyzacyjnych i komercjalizacyjnych. Utrzymując związek z prawem sądowym występuje, jako obrońca w procesach karnych, zwłaszcza w tych, w których z prawem karnym łączy się element cywilistyczny lub gospodarczy. Od 2006 roku jest wiceprzewodniczącym Rady Nadzorczej Mennica Polska S.A., notowanej na Warszawskiej Giełdzie Papierów Wartościowych. Jest także arbitrem Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim.

Z uwagi na odbywane przez mecenasa Piotra Senddeckiego zagraniczne staże i praktyki zawodowe (m.in. w Ministerstwie Finansów Rządu Kanady, jako stypendysta *Canadian Bar Association*, a także w Holandii i Niemczech) oraz częste kontakty z klientami i adwokatami z innych krajów, Kancelaria ma doświadczenie w obsłudze Klientów zagranicznych. Świadcząc pomoc prawną zagranicznym osobom fizycznym i prawnym Kancelaria prowadzi obsługę w języku angielskim i niemieckim.

Partnerzy Kancelarii uczestniczą od lat w międzynarodowych konferencjach prawniczych z zakresu prawa gospodarczego (konferencje

IBA) oraz ochrony praw człowieka (seminaria ELENA/ECRE oraz Komisji Praw Człowieka przy NRA, której Piotr Senddecki jest przewodniczącym). Zagadnienia ochrony praw człowieka, są ważnym elementem świadczonej przez Kancelarię pomocy prawnej. W ramach tej problematyki prowadzone są sprawy przed organami międzynarodowymi, takimi jak Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu.

Mecenas Piotr Senddecki współpracuje z innymi adwokatami, głównie swoimi wychowankami (byłymi aplikantami), w konkretnych sprawach, wymagających współdziałania większej liczby prawników w ramach spółki „Senddecki i Partnerzy”.

Aktualnie w Kancelarii zatrudnionych jest pięciu aplikantów, jedna osoba po zdaniem egzaminie adwokackim i dwie osoby niebędące prawnikami.

Kancelaria udziela nadto pomocy prawnej *pro bono*. Stałym beneficjentem świadczonej pomocy jest Lubelskie Hospicjum dla Dzieci im. Małego Księcia. Adwokat Piotr Senddecki poświęca się także pracy w samorządzie adwokackim: w latach 2001–2007, jako skarbnik, a następnie wiceprezes NRA. Wchodząc w skład obecnej kadencji NRA udziela się w pracach Komisji Legislacyjnej. Ponadto w latach 2007–2010 i w obecnej kadencji pełni funkcję Dziekana Izby Adwokackiej w Lublinie.

KANCELARIA ADWOKACKA SENDECKI I PARTNERZY

Ul. Ogrodowa 10/2, 20-075 Lublin
Tel.: + 48 81 534 20 76
Fax: + 48 81 534 55 36

e-mail: info@senddecki.pl
piotr.senddecki@adwokatura.pl
piotr.senddecki@iurislink.pl
lublin@iurislink.pl

ŁÓDŹ

Adwokat Ewa Krasowska



Jestem adwokatem od 1985 r., po ukończeniu aplikacji sędziowskiej i aplikacji adwokackiej.

Kancelaria Adwokacka Adwokat Ewa Krasowska działa od kilkunastu lat w siedzibie jak niżej, a od 1992 r. jako Kancelaria indywidualna. W Kancelarii pracuje dwoje aplikantów. Profil działania Kancelarii dostosowany jest do miejscowego zapotrzebowania na usługi prawne, dlatego też Kancelaria obsługuje przede

wszystkim osoby fizyczne.

Specjalizuje się w sprawach rodzinnych, cywilnych – spadkowych. W Kancelarii prowadzone są też sprawy karne.

W zakresie działalności Kancelarii udzielane są porady prawne *pro bono*.

Od kilkunastu lat adwokat Ewa Krasowska jest członkiem władz samorządowych – w tym członkiem Naczelnej Rady Adwokackiej trzeciej kadencji.

W tym czasie pełniła funkcję Sekretarza NRA, była wizytato-

rem Centralnego Zespołu Wizytatorów oraz pracowała w Komisji Szkolenia Aplikantów Naczelnej Rady Adwokackiej. W obecnej kadencji zasiada w Prezydium NRA sprawując funkcję Rzecznika Dyscyplinarnego. Ponadto aktywnie udziela się w pracach Komisji Doskonalenia Zawodowego i Kształcenia Aplikantów Adwokackich, jako jej Wiceprzewodnicząca.

ADWOKAT EWA KRASOWSKA KANCELARIA ADWOKACKA

Siedziba:
 Ul. Dworna 23a, 18–400 Łomża
 Tel./Fax: + 48 86 216 46 03
 Handy: + 48 602 121 239
 e-mail:

ewa.krasowska@adwokatura.pl
 ewa.krasowska@iurislink.pl
 Filia:
 ul. Dworna 18, 18–400 Łomża
 Tel./Fax: + 48 86 216 48 26

ŁÓDŹ

Kancelaria Adwokacka Jerzy Szczepaniak i Partnerzy



Zespół Kancelarii Adwokackiej Jerzy Szczepaniak i Partnerzy

Kancelaria Adwokacka Jerzego Szczepaniaka rozpoczęła swoją działalność w czerwcu 1989 roku i jest jedną z pierwszych prywatnych Kancelarii Adwokackich działających na łódzkim rynku. W ramach Kancelarii Adwokackiej Jerzego Szczepaniaka działają adw. Anna Kowalkiewicz i adw. Anna Szczepaniak.

Adwokat Jerzy Szczepaniak wykonuje zawód adwokata od 1979 roku, po uprzednim odbyciu aplikacji sądowej, dwuletnim wykonywaniu funkcji sędziego w Sądzie Rejonowym i odbyciu aplikacji adwokackiej.

Głównym obszarem działalności zawodowej Kancelarii jest szeroko rozumiane prawo cywilne i gospodarcze zarówno w zakresie doradztwa prawnego, jak i sporów sądowych.

Kancelaria ma bogate doświadczenie w pomocy prawnej udzielanej zarówno dużym firmom, w tym międzynarodowym koncernom, jak i przedsiębiorcom prowadzącym indywidualną działalność. Szczególne doświadczenia wiążą się z praktyką w zakresie ochrony praw autorskich, ochrony dóbr osobistych, prawa własności przemysłowej, a także zawieraniem i realizacją wszelkiego rodzaju umów gospodarczych. Kancelaria prowadzi sprawy powierzane przez osoby fizyczne w zakresie prawa cywilnego (w tym prawa rodzinnego, spadkowego i rzeczowego), prawa karnego, prawa finansowego, prawa ubezpieczeń społecznych i prawa medycznego.

Obsługujemy na zasadzie stałych zleceń, a także doraźnie zarówno firmy międzynarodowe (z Belgii, Niemiec, Włoch, Szwajcarii), jak i Klientów z Polski.

Adwokat Jerzy Szczepaniak jest wieloletnim członkiem organów samorządowych Adwokatury – Okręgowej Rady Adwokackiej w Łodzi, a także sędzią Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury poprzedniej kadencji. Kancelaria jest fundatorem stypendiów dla młodych prawników z Polski i zagranicy.

Kancelaria świadczy pomoc prawną *pro bono*, czego wyrazem jest m.in. udzielanie od stycznia 2010 r., co tygodniowo w łódzkim oddziale „Gazety Wyborczej” bezpłatnych porad prawnych.

Obecnie Kancelaria zatrudnia 3 prawników, przy czym każdy z młodszych prawników ma kilkuletnie doświadczenie zawodowe, w tym występowanie przed sądami.

Kancelaria współpracuje z renomowaną Kancelarią Patentową oraz Kancelarią Doradztwa Gospodarczego, a także z zagranicznymi Kancelariami z Niemiec, Holandii, Włoch i Belgii.

Priorytetem Kancelarii jest świadczenie usług na wysokim poziomie prawniczym. Kancelaria jest wyposażona w nowoczesną i profesjonalną infrastrukturę techniczną. Z naszymi Klientami porozumiewamy się w języku angielskim i niemieckim.

Partnerzy Kancelarii:

Adwokat Anna Kowalkiewicz – specjalizuje się w sprawach cywilnych, rodzinnych, gospodarczych, prawa pracy. Posiada bogate doświadczenie z zakresu kompleksowej obsługi prawnej firm i Klientów indywidualnych. Reprezentuje Klientów przed sądami powszechnymi, organami ścigania oraz instytucjami państwowymi. Posiada biegłą znajomość języka angielskiego, w tym prawniczego oraz języka niemieckiego w stopniu komunikatywnym.

Adwokat Anna Szczepaniak – krąg jej zawodowych zainteresowań obejmuje w szczególności prawo cywilne, prawo pracy, prawo rodzinne oraz prawo gospodarcze. Posługuje się biegle językiem angielskim oraz niemieckim. Posiada doświadczenie z zakresu obsługi prawnej firm i klientów indywidualnej.

Adwokat Marcin Rębowski – posiada sześćdziesięcioletnie doświadczenie w kompleksowej obsłudze podmiotów gospodarczych oraz Klientów indywidualnych. Jego specjalizacja obejmuje również prawo rodzinne oraz prawo medyczne, wokół których koncentrują się jego zainteresowania naukowe.

KANCELARIA ADWOKACKA JERZY SZCZEPANIAK I PARTNERZY

Ul. Zamenhofa 20/2
 90–510 Łódź
 Tel.: + 48 42 632 52 25
 Handy: + 48 668 837 637
 Fax: + 48 0 42 632 76 96
 e-mail: jerzy_szczepaniak@kancelaria-adwokacka.net.pl

info@iurislink.com
 jerzy.szczepaniak@iurislink.pl
 annakowalkiewicz@iurislink.pl
 a.szczepaniak@iurislink.pl
 Strona internetowa:
 www.kancelaria-adwokacka-lodz.pl

ŁÓDŹ



Kancelaria Radcy Prawnego Zygmunt Wieszczyk



Kancelaria powstała w listopadzie 2003 roku. W działalności Kancelarii wykorzystywana jest praktyczna wiedza, umiejętności i doświadczenie prowadzącego – radcy prawnego Zygmunta Wieszczyka, który przez wiele lat samodzielnie zarządzał różnymi podmiotami

gospodarczymi i stowarzyszeniami albo doradzał ich Zarządom lub właścicielom w sprawach organizacyjnych, prawnych i finansowych.

Kancelaria świadczy usługi podmiotom gospodarczym – osobom fizycznym i prawnym, w zakresie pełnej obsługi prawnej, organizacyjnej, zarządzania i consultingu.

Prawnicy kancelarii są członkami Stowarzyszenia Prawników IURIS LINK zrzeszającego adwokatów i radców prawnych z terenu całej Polski. Kancelaria współpracuje z kancelariami prawniczymi z krajów Unii Europejskiej, z biurami rachunkowymi, doradcami podatkowymi, firmami consultingowymi, biegłymi rewidentami oraz z firmami windykacyjnymi.

W bieżącej działalności na rzecz i w interesie naszych Klientów:

- pomagamy – przy tworzeniu, przekształcaniu, łączeniu oraz rejeestracji spółek, stowarzyszeń, fundacji;
- doradzamy – podczas prowadzenia, restrukturyzacji albo likwidacji działalności gospodarczej;
- prowadzimy negocjacje – z kontrahentami naszych Klientów;

- przygotowujemy lub opiniujemy – umowy, oferty, pisma urzędowe, wnioski unijne itp.;
- dokonujemy analiz i prognoz – rozwojowych, finansowych, ryzyka inwestycyjnego itp.;
- sporządzamy biznes plany – rozwojowe, inwestycyjne, restrukturyzacyjne, naprawcze i układowe;
- uczestniczymy i pomagamy – w sporządzaniu wniosków kredytowych i unijnych;
- reprezentujemy Klientów – w postępowaniach sądowych, administracyjnych i egzekucyjnych;
- podejmujemy działania – pojednawcze albo windykacyjne w celu skutecznego wyegzekwowania należności;
- podejmujemy się – czasowego nadzoru nad majątkiem klienta albo zarządzania firmami naszych Klientów;
- chronimy prawa – osobiste, autorskie oraz dotyczące własności przemysłowej;
- udzielamy porad i opinii prawnych – także przez internet.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO ZYGMUNT WIESZCZYK

Ul. Marii Skłodowskiej-Curie 30/32 e-mail:

lok. 71

90-571 Łódź

Tel.: + 48 42 636 17 87

Handy: + 48 504 078 878

Tel./Fax: + 48 42 637 04 73

zw@iurislink.pl

zygmunt.wieszczyk@iurislink.pl

Strona internetowa:

www.kancelaria-iurislink.pl

NOWY SĄCZ · GORLICE



Kancelaria Prawnicza Cabała Grochowska s.c.

Działalność prowadzona jest w formie spółki cywilnej, aktualnie, od 2013 roku spółka działa w składzie:

Stanisław Cabała – adwokat, Marta Trzasko-Grochowska – radca prawny.

W sposób stały ze spółką współpracują adwokaci Monika Obtułowicz oraz Daniel Augustyn, byli aplikanci wspólników spółki.

Ponadto w spółce zatrudnieni są prawnicy:

- Kinga Pikor-Rola,
- Jakub Broński – aplikant adwokacki
- Lech Dubiński – aplikant adwokacki

Kancelaria Prawnicza „Cabała Grochowska” świadczy kompleksową obsługę prawną podmiotów gospodarczych na terenie południowej Polski. Kancelaria świadczy usługi prawnicze dla kilkudziesięciu spółek prawa handlowego, spółek cywilnych i osób fizycznych, prowadzących różnorodną działalność gospodarczą: w przemyśle ciężkim, transporcie i spedycji, budownictwie, energetyce, handlu i usługach. Główny obszar zainteresowań i działalności kancelarii to prawo cywilne i gospodarcze, prawo spółek, prawo pracy, restytucja mienia.

Kancelaria prowadzi znaczącą liczbę sporów sądowych przed sądami powszechnymi i polubownymi, jest pełnomocnikiem Komisji Europejskiej w postępowaniu karnym toczącym się w Krakowie.

Kancelaria Prawnicza Cabała Grochowska współpracuje z uznanymi biurami prawnymi w innych miastach Polski oraz poza jej granicami.

Kancelaria udziela również pomocy prawnej klientom indywidualnym, prowadząc sprawy z zakresu prawa cywilnego, karnego i administracyjnego.

Zespół Kancelarii:



Stanisław Cabała
adwokat

ur. 1957 r., studia na Wydziale Prawa UJ ukończone w 1980 r., wpis na listę adwokatów w grudniu 1988 r. Preferencje zawodowe: prawo cywilne (prawo zobowiązań, nieruchomości, odszkodowania), gospodarcze (transport i spedycja, umowy budowlane, projekty

finansowe), prawo karne (przestępstwa skarbowe, celne), prawo administracyjne. Członek Okręgowej Rady Adwokackiej w Krakowie.



Marta Trzaskoś-Grochowska
radca prawny

ur. 1960 r., studia na Wydziale Prawa UJ ukończone w 1984 r., wpis na listę radców prawnych w grudniu 1989 r. Studia podyplomowe z zakresu prawa europejskiego na UJ ukończone w 2004 r. Preferencje zawodowe: prawo pracy, prawo gospodarcze (przekształcenia i fuzje spółek, prywatyzacja, upadłość, energetyczne, umowy w przemyśle ciężkim).



Monika Obtułowicz
adwokat

ur. 1985 r., studia na Wydziale Prawa UJ w Krakowie ukończone w 2009 r., wpis na listę adwokatów w roku 2013. Preferencje zawodowe: prawo cywilne i gospodarcze (prawo zobowiązań, prawo spółek, umowy) prawo karne, prawo rodzinne (rozwoły i separacje) prawo własności intelektualnej. Biegłe posługuje się językiem angielskim.

Daniel Augustyn, adwokat

ur. 1979 r., studia na Wydziale Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji KUL, ukończone w 2003 r. wpis na listę adwokatów w roku 2010. Preferencje zawodowe: prawo cywilne i gospodarcze (prawo zobowiązań, prawo budowlane, transport i spedycja), prawo spółdzielcze, prawo upadłościowe, prawo karne.

Jakub Broński, aplikant adwokacki

ur. 1988 r., studia na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie – ukończone w 2012 r., aplikacja adwokacka w Krakowskiej Izbie Adwokackiej od 2013 r. Preferencje zawodowe: prawo cywilne i gospodarcze (prawo budowlane i prawo zobowiązań,) prawo karne. Biegłe posługuje się językiem angielskim.

Lech Dubiński, aplikant adwokacki

ur. 1989 r., studia na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, – ukończone w 2013 r., aplikacja adwokacka w Krakowskiej Izbie Adwokackiej od 2014 r. Preferencje zawodowe: prawo administracyjne, prawo ochrony środowiska, prawo medyczne. Biegłe posługuje się językiem angielskim.

KANCELARIA PRAWNICZA CABAŁA GROCHOWSKA S.C.

Siedziba Kancelarii

ul. Pijarska 15

33 – 300 Nowy Sącz

(0–18) 442 21 37

Filia:

ul. Michalusa 16,

38–300 Gorlice,

tel.(0–18) 353 78 31

PŁOCK

Kancelaria Adwokacka Joanna Kaczorowska



Adwokat Joanna Kaczorowska posiada ponad 20 – letnie doświadczenie w zawodzie adwokata. Początkowo pracowała w Zespole Adwokackim nr 1 w Płocku, a od maja 1991 r. w Indywidualnej Kancelarii Adwokackiej.

Kancelaria świadczy usługi prawne na rzecz osób fizycznych z ukierunkowaniem na spory sądowe, szczególnie z zakresu prawa cywilnego (m.in. zobowiązania, pr. rzeczowe, pr. spadkowe), zajmuje się problematyką prawa rodzinnego (sprawy z zakresu stosunków rodzice– dzieci, rozwodowe, małżeńskie majątkowe), a także prawem karnym.

Adwokat Joanna Kaczorowska ma doświadczenia procesowe i negocjacyjne.

Kancelaria zatrudnia stale 1 aplikanta adwokackiego, doraźnie współpracuje z innymi aplikantami adwokackimi, organizuje praktyki studenckie.

Kancelaria mieści się we wspólnym lokalu z Kancelariami adwokatów: Marii Skorupskiej, Małgorzaty Chojnackiej i Wojciecha Skorupskiego, z którymi współpracuje w świadczeniu pomocy prawnej.

Adwokat Joanna Kaczorowska aktywnie działa na rzecz samorządu adwokackiego. W kadencji 2007–2010 pełniła funkcję Skarbnika Naczelnej Rady Adwokackiej. W obecnej kadencji NRA zasiada w Komisji Doskonalenia Zawodowego i Kształcenia Aplikantów Adwokackich oraz Komisji Integracji Środowiskowej, Sportu, Turystyki i Wypoczynku. Od 2010 r. jest nadto Dziekanem Okręgowej Rady Adwokackiej w Płocku.

KANCELARIA ADWOKACKA JOANNA KACZOROWSKA

Ul. Kwiatka 37 lok. 1

09–400 Płock

Tel.: + 48 24 264 02 92

Komórka: + 48 601 269 745

Tel./Fax: + 48 24 266 89 43

e-mail:

joanna.kaczorowska@adwokatura.pl

jo.ka@interia.pl

joanna.kaczorowska@iurislink.pl



Kancelaria CSW Więckowska i Partnerzy Radcy Prawni

O kancelarii

Jesteśmy niezależną Kancelarią o polskim kapitale. Od 18 lat świadczymy doradztwo dla osób fizycznych i prawnych w kraju i za granicą. Współpracujemy z audytorami, biegłymi rzeczoznawcami, rzecznikami patentowymi, tłumaczami przysięgłymi, notariuszami, naukowcami i ekspertami z wielu dziedzin.

Profil działania Kancelarii:

- analiza i diagnoza stanu prawnego przedsiębiorstw;
- obsługa procesów emisji akcji, sporządzanie dokumentów informacyjnych i prospektów emisyjnych w związku z ofertą publiczną (IPO, NewConnect, kolejne emisje), negocjacje i obsługa prawna w procesie pozyskiwania inwestora strategicznego;
- przekształcenia formy prawnej działalności gospodarczej;
- fuzje i przejęcia;
- restrukturyzacja finansowa i organizacyjno – prawna (procesy oddłużania przedsiębiorstw, negocjacje z bankami, ZUS i innymi wierzycielami, zawieranie ugód itp.);
- przygotowanie i prowadzenie postępowań układowych, także w ramach upadłości;
- tworzenie aktów założycielskich spółek i aktów wewnętrznych podmiotów gospodarczych (umowy, statuty, regulaminy);
- prowadzenie spraw w zakresie ochrony konkurencji i konsumentów oraz zwalczania nieuczciwej konkurencji;
- kompleksowa obsługa prawną procesów inwestycyjnych w tym w nieruchomości;
- doradztwo w zakresie prawa pracy, w tym sporządzanie projektów regulaminów i zakładowych układów, zbiorowych pracy, ocena uprawnień i roszczeń pracowniczych oraz reprezentacja przed sądami pracy.

Kancelaria jest:



Autoryzowanym Doradcą na Rynku NewConnect



Partnerem Giełdy Papierów Wartościowych S.A. w Warszawie w programach IPO.



Partnerzy:



Mariola Więckowska
radca prawny

mwieckowska@kancelaria-csw.pl, mariola.wieckowska@iurislinsk.pl

Wykonuje pracę radcy prawnego od roku 1990. Specjalizuje się w doradztwie prawnym dla realizacji strategii właścicielskiej przez przedsiębiorców. Obsługuje przekształcenia, fuzje, emisje akcji, wprowadzanie spółek na Giełdę Papierów Wartościowych i rynek NewConnect. Negocjuje w procesach pozyskania inwestorów i umowach towarzyszących pozyskaniu kapitału. Prowadzi zespół specjalistów Kancelarii w procesach diagnozowania stanu prawnego przedsiębiorstw, sporządzania prospektów emisyjnych i dokumentów informacyjnych. Jest wykładawcą i prelegentem na licznych konfe-

rencjach, gdzie prezentuje praktyczne aspekty doradztwa prawnego dla przedsiębiorców, w tym regulacje rynku kapitałowego. Specjalizację rozpoczęła od analiz i diagnoz stanu prawnego przedsiębiorstw w celu wyboru wariantu ich prywatyzacji oraz w charakterze doradcy Ministra Skarbu Państwa w procesach pozyskiwania inwestorów. W latach 90-tych. prowadziła i przewodniczyła radom wierzycieli w bankowych postępowaniach układowych (np. Zakłady Automatyki Przemysłowej ZAP S.A. w Ostrowie Wlkp.). Zdobyła specjalizację w zakresie restrukturyzacji przedsiębiorstw związaną z finansowaniem ich działalności przez Wielkopolski Bank Kredytowy S.A. Nadzorowała działalność spółek prawa handlowego zasiadając w Radach Nadzorczych RELPOL S.A. z siedzibą w Żarach i ELZAB S.A. z siedzibą w Zabrzu, ZAP – PETRO Sp. z o.o. w Ostrowie Wlkp., ATON – HT z siedzibą we Wrocławiu. Aktualnie zasiada w Radzie Nadzorczej spółki giełdowej TELL S.A. z siedzibą w Poznaniu. W procesach fuzji wykonała kompleksową obsługę prawną np. fuzji Cefarmu – Poznań z Polską Grupą Farmaceutyczną S.A. Uczestniczyła w obsłudze licznych procesów ofert publicznych, w tym: TALEX S.A., PGF S.A., dwie emisje dla PBG S.A., TELL S.A., NFI PIAST S.A., BBI Development NFI S.A., HARDEX S.A., BBI ZENERIS S.A.



Tomasz Buczak
radca prawny

tbuczak@kancelaria-csw.pl,
tomasz.buczak@iurislinsk.pl

Wykonuje zawód radcy prawnego od 1999 roku. Związany jest z Kancelarią od lipca 2004 roku. Partnerem w Kancelarii jest od stycznia 2006 roku. Specjalizuje się w zagadnieniach związanych z funkcjonowaniem rynku kapitałowego – jest kluczowym prawnikiem Kancelarii w procesach IPO i SPO oraz ofertach niepublicznych, zarówno na rynku regulowanym, jak i na Rynku NewConnect. Doradza w sprawach związanych z wykonywaniem obowiązków informacyjnych oraz przestrzeganiem zasad ładu korporacyjnego przez spółki publiczne, a także kształtowaniem ustroju oraz funkcjonowaniem spółek prawa handlowego. Zajmuje się także obsługą przedsięwzięć związanych z pozyskiwaniem finansowania oraz procesów przekształcania, fuzji i restrukturyzacji. Prowadzi także sprawy z zakresu zwalczania nieuczciwej konkurencji. Ma znaczące doświadczenie w zakresie stosowania prawa bankowego i tworzenia produktów bankowych. Od roku 2005 zasiada w Radzie Nadzorczej giełdowej spółki TELL S.A. z siedzibą w Poznaniu.



Julita Ludwiniak
radca prawny

jludwiniak@kancelaria-csw.pl,
julita.ludwiniak@iurislinsk.pl

Wykonuje zawód radcy prawnego od 2001 roku. Doświadczenie zawodowe rozpoczęła od specjalizacji w zakresie prawa bankowego. Współuczestniczyła przy tworzeniu regulaminów produktów bankowych, wewnętrznych aktów korporacyjnych oraz negocjowaniu

umów z zakresu rozwiązań informatycznych i teleinformatycznych. Własną praktykę zawodową prowadzi od roku 2002, świadcząc pomoc prawną podmiotom gospodarczym i osobom fizycznym w obszarze prawa cywilnego, handlowego i prawa pracy. Z Kancelarią stale współpracuje od lipca 2004 roku, a do grona Partnerów Kancelarii CSW dołączyła w styczniu 2006 roku. Specjalizuje się w prawie cywilnym i gospodarczym. Prowadzi obsługę procesów obejmujących analizę stanu prawnego przedsiębiorstw oraz zakładanie i rejestrację spółek prawa handlowego. W ramach Departamentu Obsługi Kapitału uczestniczy w wielu procesach przekształcania, fuzji i przejęć podmiotów gospodarczych oraz zajmuje się doradztwem i obsługą emisji akcji, szczególnie w zakresie publicznych emisji akcji (IPO, SPO). Ma również doświadczenie w prowadzeniu postępowań

sądowych i windykacji wierzytelności, a także w zagadnieniach związanych z zamówieniami publicznymi, prawem pracy i prawem budowlanym. W zakresie jej zainteresowań zawodowych znajduje się także problematyka obejmująca ochronę praw konsumenta.

KANCELARIA CSW WIĘCKOWSKA I PARTNERZY RADCY PRAWNI

Ul. Mickiewicza 28
60-836 Poznań
Tel./Fax: + 48 61 852 18 15

e-mail:
kancelaria@kancelaria-csw.pl
csw.poznan@iurislink.pl

Biurowo w Warszawie
ul. Orzycka 6 lok. 1B
02-695 Warszawa
Tel.: + 48 22 495 76 49
Fax: + 48 22 560 76 63
Strona internetowa:
www.kancelaria-csw.pl

SZCZECIN

Kancelaria Radców Prawnych Biel, Judek, Poczobut-Odlanicki Spółka Partnerska



Zespół Kancelarii Radców Prawnych Biel, Judek Poczobut-Odlanicki Spółka Partnerska

Kancelaria Radców Prawnych Biel, Judek, Poczobut – Odlanicki Spółka partnerska powstała 1 maja 2006 r. w wyniku połączenia istniejących od wielu lat na rynku szczecińskim dwóch Kancelarii: Kancelarii Radców Prawnych Biel, Poczobut-Odlanicki spółka partnerska i Kancelarii Radcy Prawnego Krzysztofa Judka.

Naszą misją jest profesjonalne świadczenie kompleksowej pomocy prawnej. Głównym atutem naszej Kancelarii jest praca zespołowa. Każdy z Partnerów oraz Radców zatrudnionych w Kancelarii specjalizuje się w innej dziedzinie prawa, jednak ich ścisła współpraca pozwala mieć pewność, że powierzone nam zagadnienia prawne zostaną rozwiązane w sposób kompleksowy, terminowy i uwzględniający indywidualne potrzeby danego Klienta.

Do każdego z przedstawionych problemów opracowujemy indywidualną strategię działania i zapewniamy prowadzenie konkretnego zagadnienia przez specjalizującego się w danej dziedzinie prawnika. Jednocześnie „Partner prowadzący” zapewnia bieżącą koordynację realizowanych projektów.

Z zachowaniem wysokich standardów profesjonalizmu Kancelaria świadczy pełen zakres usług, specjalizując się w Klientach prowadzących działalność gospodarczą. Specjalizujemy się w prawie gospodarczym, spółdzielczym, samorządowym, administracyjnym, handlowym w tym przekształcania i wejścia na NewConect, farmaceutycznym i bankowym. Posiadamy komórkę windykacji.

Aktualnie zespół osobowy Kancelarii składa się z 13 radców prawnych (w tym dwie osoby oczekujące na wpis), 6 aplikantów radcowskich, 2 prawników oraz 2 osób obsługi biura Kancelarii. Kancelarię obsługuje biuro rachunkowo-księgowe doradców podatkowych oraz firma informatyczna. Posługujemy się językiem angielskim, niemieckim i włoskim.



Anna Biel ukończyła w 1984 roku Wydział Prawa Uniwersytetu Wrocławskiego. Do 1988 roku aplikant, asesor, a następnie sędzia Sądu Rejonowego w Legnicy. Od 1988 roku radca prawny, a także adwokat (nie wykonujący zawodu). Anna Biel była członkiem zespołu do spraw utworzenia Pekao Bank Hipoteczny S.A. z siedzibą w Szczecinie oraz jest sędzią Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP.

Specjalizacja: prawo bankowe, handlowe, farmaceutyczne.



Krzysztof Judek ukończył w 1976 roku Wydział Prawa Uniwersytetu Poznańskiego, do 1998 r. adwokat, a następnie radca prawny. Specjalizuje się w prawie gospodarczym, w szczególności handlowym oraz w prawie spółdzielczym i administracyjnym.



Sławomir Poczobut ukończył w 1989 roku Wydział Prawa Uniwersytetu Gdańskiego. W 1991 roku zdał egzamin sędziowski, a w 1993 roku rozpoczął pracę w Departamencie Prawnym Centrali Pomorskiego Banku Kredytowego S.A. Od 1995 roku jest radcą prawnym. Specjalizuje się w szeroko pojętym prawie gospodarczym, ze szczególnym uwzględnieniem prawa bankowego, prawa papierów wartościowych, ustaw antymonopolowych i postępowań o udzielenie zamówienia publicznego. Przez dwie kadencje był sędzią Sądu Giełdowego przy Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie S.A. oraz sędzią Sądu Polubownego przy Centralnej Tabeli Ofert S.A. w Warszawie

KANCELARIA RADCÓW PRAWNYCH BIEL, JUDEK, POCHOBUT-ODLANICKI SPÓŁKA PARTNERSKA

ul. Energetyków 3/4
70-952 Szczecin
Tel.: + 48 91 431 67 80
Tel./Fax: + 48 91 484 18 46

e-mail:
kancelaria@radcy.szczecin.pl
szczecin@iurislink.pl
www.radcy.szczecin.pl

WARSZAWA



Kancelaria Adwokacka Adwokat Emil Zalewski



Adwokat Emil Zalewski prowadzi indywidualną kancelarię adwokacką.

W działalności zawodowej zajmuje się prawem własności intelektualnej, koncentrując się na sprawach z zakresu prawa autorskiego, prawa własności przemysłowej oraz prawa prasowego, jak również na sprawach o ochronę dóbr osobistych osób fizycznych i osób prawnych.

Doradza artystom, autorom, twórcom telewizyjnym oraz przedsiębiorcom.

Praktykę prowadzi także w sprawach cywilnych z za-

kresu prawa rzeczowego, spadkowego, zobowiązań – z uwzględnieniem obrotu gospodarczego, oraz w sprawach karnych i karno-skarbowych. Swoje zainteresowania skupia również na problematyce

procesu inwestycyjnego – prawa budowlanego i zagospodarowania przestrzennego, reprezentując klientów w postępowaniach administracyjnych.

Adwokat Emil Zalewski jest absolwentem Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. W latach 2005 – 2008 odbywał aplikację sądową przy Sądzie Okręgowym w Słupsku, zakończoną egzaminem sędziowskim, złożonym w Sądzie Apelacyjnym w Gdańsku we wrześniu 2008 roku.

Przed założeniem indywidualnej kancelarii Emil Zalewski współpracował z jedną z renomowanych gdańskich kancelarii, gdzie zdobywał doświadczenia procesowe i negocjacyjne.

Kancelaria Adwokacka Emila Zalewskiego mieści się w warszawskim biurze Kancelarii CSW Więckowska i Partnerzy Radcy Prawni.

Emil Zalewski włada biegle językiem angielskim.

KANCELARIA ADWOKACKA EMIL ZALEWSKI

ul. Orzycka 6 lok. 1B

02-695 Warszawa

Tel.: +48 22 356 24 81

Mobile: 603 056 640

Fax: + 48 22 356 24 82

e-mail: emilzalewski@poczta.onet.pl

BERLIN



Kancelaria Adwokacka Schirp Schmidt-Morsbach Neusel



Adwokat Wolfgang Schirp – Członek Stowarzyszenia Prawników IURIS LINK

Rozległe i wyczerpujące doradztwo prawne w zakresie inwestycji kapitałowych i budowlanych oraz związanych z nieruchomościami, pracą i gospodarką.

Od 2001 roku Kancelaria Schirp Schmidt-Morsbach Neusel doradza swoim Klientom we wszelkich aspektach dotyczących lokaty kapitału, zwłaszcza w zakresie dotyczącym funduszy powierniczych, lokowania środków finansowych w nieruchomościach i funduszach medialnych oraz w sprawach prywatnego prawa budowlanego. W naszej

Kancelarii pracują poza tym specjaliści z dziedzin: prawa spółek handlowych, prawa podatkowego, prawa upadłościowego, prawa architektonicznego i inżynierskiego, prawa pracy, prawa konkurencji oraz prawa najmu. Naszym Klientom oferujemy również współpracę z notariuszem wyspecjalizowanym w dziedzinach prawa nieruchomości gruntowych i wykonawstwa budowlanego.

Kompetencja przez specjalizację.

Doradztwo prawne na najwyższym poziomie gwarantujemy poprzez wysoką specjalizację w wybranych dziedzinach prawa. Ponadto udzielamy naszym Klientom oraz różnym instytucjom fachowych porad jako referencji. Adwokaci naszej Kancelarii są autorami licznych publikacji przeznaczonych zarówno dla prawników jak i laików.

Odkrywamy nowe drogi.

Nowatorska praca naszego zespołu adwokackiego pozwala sprostać nowym wyzwaniom i nowym potrzebom naszych klientów. Dużym sukcesem stało się uznanie naszych poglądów prawnych przez Trybunał Federalny.

KANCELARIA ADWOKACKA SCHIRP SCHMIDT-MORSBACH NEUSEL

Ul. Dorothenstrasse 3

10117 Berlin, Niemcy

Tel.: + 49 030 32 76 170

Fax: + 49 030 32 76 1717

e-mail: info@ssma.de

Strona internetowa:

www.ssma.de

Odpowiedzialną za utrzymywanie kontaktu z Klientami z Polski jest Sara Kulus. Prosimy o przesyłanie wiadomości za pośrednictwem poczty e-mail na adres s.kulus@gmx.de.

MÜNSTER

ASP Kancelaria Adwokacka

Historia

ASP Kancelaria Adwokacka powstała na początku 2006 r., jako nowa forma współpracy dotychczas współpracujących ze sobą adwokatów. Siedziba Kancelarii mieści się w centrum historycznego miasta Münster. Ponieważ prawne problemy często wiążą się z pytaniami w sprawie podatków jesteśmy zadowoleni, że współpracujemy z doradcami podatkowymi.

Wymagania

Priorytetem Kancelarii jest szybkie, konsekwentne i twórcze osiągnięcie zamierzonych celów prawnych i ekonomicznych naszych Klientów. Jesteśmy przekonani, że cel ten może zostać osiągnięty jedynie poprzez wysoką specjalizację. Jesteśmy świadomi, że coraz bardziej zyskują na znaczeniu ponadnarodowe problemy prawne. Staramy się pomóc w rozwiązywaniu tych problemów poprzez bliskie kontakty i współpracę z kancelariami w innych państwach. Widzimy ważną funkcję porad prawnych w osiąganiu konstruktywnych porozumień, których celem jest już na wstępie zapobiegawcze eliminowanie sporów prawnych, co pozwala zaoszczędzić czas i koszty. Jeżeli jednak interes klienta będzie wymagał sporu sądowego, wówczas jesteśmy gotowi reprezentować jego interesy na drodze sądowej w celu osiągnięcia optymalnego rozstrzygnięcia.

Przyszłość

Jak każda działalność zawodowa, tak i w świadczenie usług prawnych podlega ciągłym zmianom. Szybkość tych zmian stale wzrasta poprzez pojawienie się nowych globalnych mediów takich, jak in-

ternet oraz doskonalenie środków komunikacji. Nie zamykamy się przed tymi zmianami lecz staramy się je aktywnie oraz konstruktywnie wykorzystywać. Dlatego jednym z głównych punktów naszej działalności jest świadczenie usług prawnych w zakresie „nowych mediów” i internetu.e

Partnerzy Kancelarii:

Stephan Pahl
adwokat

Członek Stowarzyszenia Prawników IURIS LINK

Specjalizuje się w zakresie:

- prawa jeździeckiego;
- prawa konkurencji;
- prawa o ruchu drogowym;
- prawa własności;
- prawa spółek;
- prawa pracy.

ASP KANCELARIA ADWOKACKA

Ul. Hammer Straße 138–140
48153 Münster, Niemcy
Tel.: +49 251 55 0 65
Fax: +49 251 484 23 90

e-mail: kanzlei@asp-anwaelte.de
Strona internetowa:
www.stephanpahl.de



Ivan Prieto, bez tytułu, 2013

Fundacja Unikat została założona 29 grudnia 2011 roku, aby wspierać i popularyzować współczesną ceramikę artystyczną. Do tej pory współorganizowała sześć wystaw krajowych i dwie zagraniczne. Ostatnia wystawa zaprezentowana w tym roku, to prezentacja dorobku "wirtuoza" tej materii - Kazimierza Kalkowskiego.

Chciałabym podziękować za duży kredyt zaufania i wyrazić ogromną wdzięczność wszystkim darczyńcom za wsparcie działań Fundacji.

Korzystając z okazji życzę wszystkim członkom Stowarzyszenia Iuris Link poetyckich i wzruszających Świąt, jak z bajki sprzed lat, pachnącej spełnionymi marzeniami choinki i wabiącego specjami świątecznego stołu. Chciałabym również Nowego Roku zdrowego, hojnego, pełnego dobrej energii, życzliwego i sprzyjającego wszystkim Waszym pomysłom i projektom. Aby na kanwie szczęścia przyniósł on nam równie wiele dobrego jak i nieoczekiwanego, zasakakującego piękna.

